

சிவமயம்

திருச்செந்திலாண்டவன் துணை

குமருநுபரன்

மலர் 18 || பிலவங்க ஞு ஆவணித் தீங்கள் 1ம் ॥ [17-8-67] || இதற் 8

நீதிநெறி விளக்கம் (கட்டுரை 12)

தொண்டைமண்டலாதீனம் மகாசந்திரானம்

சீலூறு ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் அவர்கள்
ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் மடாலயம்,
காஞ்சிபுரம்.

இவறங்கை கண்டும் உடையாரை யாரும்
குறையிரந்தும் குற்றேவல் செய்ப — பெரிதும்தாம்
முற்பகல் நோலாதார் நோற்றுரைப் பின்செல்லல்
கற்பன்றே கல்லாமை யன்று. (13)

சேல்வம் உடையவர் பலர் அச் செல்வத்தொடு உலோப
குணமும் உடையவர். அது தெரிந்தும் எல்லாரும் அவ்வுடை
யாரிடத்திற்கிசன்று தமக்கு ஆகவேண்டும் இன்றியமையாத்

செயல்களைச் சொல்லிக் குறை வேண்டுவர். அம்மட்டுமோ அச்செல்வர் காலாலிடுங் கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு குற்றேவலுஞ் செய்வர். இதற்கு என்ன காரணம்? உடையார் முன் இல்லார் ஏக்கறுவர். (ஆகையால் தாழ்வர்) உலகில் உடையார் சீலர். இல்லார் பலர். நோற்பார் சிலர். நோலாதார் பலர். தாம் பெரிதும் முற்பகல் நோலாதவர், நோற்றுரைப் பின் சென்று குறையிரத்தலும் குற்றேவல் செய்தலும் அறிவுக் குரியதே. கல்லாமையால் வளரும் அறியாமையால் அன்று. அறிவால் தான் நோற்றுரை நோலாதார் பின் சென்று குறை வேண்டுகின்றனர்.

தீவினைப்பயனுக மரபுவழி நின்று (ஆசிரியரிடத்துக் குறை யிரந்தும் குற்றேவல் செய்தும் ஏக்கற்றுங்) கல்லாதார் பின்னரும் அற்வாற் பெருமையுடையாரும் செல்கக அவிவேகம் அன்று, விவேகமே ஆதும். புச்சுதல் போலப் பழித்தல் இது,

“கரும வரிசையாற் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாரும் சேறல் — அருமாரின்
ஒதும் அரற்றும் ஒலிகடற் றண்சேர்ப்ப
பேததமை அன்றுஅது அறிவு.”

(நாலடி 249.)

‘கருமவரிசை’ ஊழ்வினைத்திறமுமாம், கல்லாதாரரத் தழுவுதல் தீவினைப்பயனே, இதன் ஈற்றாடிக்கு, கல்லாதவர் பின் செல்லுதல் அறியாமையாம். அஃது அறிவுடைமை அன்று எனத்துணியும் பொருளும் உரித்து.

கற்றுணர்ந் தோரூக் கூடுந்தொறும் இன்பங்கூடும். கல்லாக்கயவுரைப் பிரியுந் தொறும் துன்பம் ஒடும். செல்வம் உடையார் பின்னும் கல்வியில்லார் பின்னும் செல்கையின் அறியாமை இவ்விருபாட்டாலும் உணரலாயிற்று.

ந்திநெந்றிவிளக்கத்துலே செல்வம் உடையாய் உலோப குணம் விடாதாரூக் குறித்தது. இந்நாலடியாரிலே உள்ளது கல்வியில்லாய்ச் செல்வ முடையாரையும் இல்லாரையும் குறித்த பொருள். இருத்திறத்திலும் பின்செல்லல் அறியாமையாதலை முனர்த்தினர் அதனதன் ஆசிரியர்.

நீதிநெறி விளக்கச் செய்யுளொ நன்கு விளக்கும் ஒரு நாலடப் பாடலையும் ஈண்டுணர்தல் நன்று. எறும்புகள் உண்ணக் கிடைக்காத பாத்தி, த்தலே ஊற்றிவைத்த நெய்யை, தாம் உண்ணக் கிடைக்கவில்லையே என்று அவை புறம்போய்த் தொலையாமல், அப்பாத்திரத்தை விட்டு நீங்காமலே (அதன்) புறத்தே சுற்றிச்சுற்றி ஊர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். அது போல, ஈரங்கை விதிராத கயவர் என்று அறிந்தருந்தும், செல்வம் உடையவரை உலகவர் யாவரும் சீர்ந்து, விட்டு நீங்காதவராய்க் குறையிரந்தும் குற்றேவல் செய்தும் தம் அறியாமையால் வருந்துவர்.

“ஆகா தெனினும் அகத்துநெய் யுண்டாகிற
போகா தெறும்பு புறஞ்சுற்றும் — யாதும்
கொடாஅர் எனினும் உடையாரைப் பற்றி
விடாஅர் உலகத் தவர்.” (நாலடி. 337)

உட்புதுந்து உண்ணக்கூடாதபடி யிருக்கும் நெய்ப்பாண்டத்தை ஆகையால் விடாமற் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் எறும்புகள் தம் ஆகைக்குத்தச ஒருபொருளும் ஈபாத பாம லோபியாயிருக்கும் செல்வரை (ஆகையால்) விடாமற் சுற்றுக் கொண்டிருக்கும் பேதைகளுக்கு உவமையாயின.

அவ்வுலோபிகள் தம் வாழ்நாளைத் தாமே வெறுத்துக் கொள்ளத்தக்க ஈட்டத்துள் அடங்கும் புல்லியர்கள் என்றும் அந்தீதிநூல் ஒதுகின்றது. “(1) நல்லவை நாள்தொறும் எய் தார். (2) அறஞ் செய்யார் (3) இல்லாதார்க்கு யாதொன்றும் ஈகலார். (4) எல்லாம் இனியார் தோள் சேரார் (5) இசைபட வாழார் முனியார்வகால் தாம்வாழும் நாள்.”?

அறம்பொருளின்பால்களைத் தாம் அடையாமலும் உலகர்க்கு அறமுதலியன செய்து இருமைக்கும் கூறையே புழும் புண்ணியமும் தெட்டாமலும் வீணபொழுது பொக்கும் பேதையர்க்குத் தம் வானுளில் வெறுப்புண்டாகாமலில்பெற்று பெருவியப்பே. அவர் இருந்தென்ன? இறந்தென்ன?? இனியார் தோள் சேரார் என்ற தால் இனியார் தோள் சேர்வர் எனபது உட்கோள். இனியார் தோள் சேர்வர்? நல்லவை-கல்வி, கேள்வி, நீதிநெறியிற்

பொருள் சேர்த்தல் முதலிய நல்ல அவையுமாம். இல்லறத்தில் வழுவாதார் இம்மைப்பயனும் இவ்வுலகில் நிசழ்ந்து (பிரசித்தி யாய்) நிலைபெறும் இசைகளையுற்று வாழ்வர். வழுவினாலே இங்கு இவ்வண்ணம் வாழார். அதற்கு முன்னே நோன்பின் மையே காரணம்.

நோலாதார் நோற்றுரைப் பின்செல்லல் கற்பன்று. கல்லாமையே என்பது கருத்து. அதனை மாற்றிக் கல்லாமையன்று, கற்பு என்றது வஞ்சப்புகழ்ச்சி. முற்பகல் என்றது இங்குப் பழம்பிறவியைக் குறித்தது.

‘பிறர்க்கின்று முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்று
பிற்பகல் தாமே வரும்’

என்னுந் திருக்குறளிலே ‘முற்பகல் பிற்பகல் என்பன பின் முன் குகத்தொக்க ஆரூம்வேற்றுமைத் தொகை’ என்றலும், பகலது முற்கூறு அதன் பிற்கூறு என்று பொருளுரைத்தலும் பரிமே வழக்குரையையுணர்ந்தார் உணர்வர்.

‘பகல் வெல்லுங் கூகையைக் காக்கை’ என்றதிற் பகல் பகற்பொழுதினைமட்டும் உணர்த்தும்.

‘பகல் கருதிப் பற்றுசெயினும்’ என்றதிலே ‘பகுதல்’ என்ற பொருட்டாம். அப்பொருட்டே இந்நிதிநெறி விளக்கத்தினும் அமைந்து கருத்து வேறுபட்டது. முற்பிறவியின் இப்பிறவி, கூடாதுபகுதல் உடைத்தத். பகல் இரவு என்பழியும் இப்பொருளின் அடியே உரியதாகும். ஒருநாளின் பகுதல் அது. இது பிறவியின் காலததுக்குரிய பகுதல். ‘பகல்’ என்னுஞ் சொல்லினதாராய்ச்சிமிக்க இன்பம் விளைக்கும் ஆயினும் என்னுப் பெருகுமென்றஞ்சினிட்டாம்.

‘இவறலும் மாண்பிறந்த மாணமும் மாணு
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு, ’

என்றதன் உரையிலே பரிமேலழகர், ‘வேண்டும் வழிப் பொருள் கொடாமை’, இவறல் என்றுரைத்தார். இவறல்+மை=இவறன்மை தவறல், சுவறல் முதலியவற்றைப் போல்வதொரு தமிழ்ச்சொல்

இ வறண்மையுடையார் இசையொழிவர். இருந்தால்தானே ஒழிவது? இசையே பெருதார் ஒழிவாரல்லார். வகையுறுவார்.

‘வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும் எச்சம் பெருஅ விடின்.’

‘வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய வாழ்வாரே வாழா தவர்.’

உலோபிகளின் யாக்கை இசையிலா யாக்கை. அவ்யாக்கையைப் பொறுத்த நிலம் வசையிலா வண்பயன் குன்றும். உயிருண் டாயினும் அதனுற் பயன் கொள்ளாமையின் யாக்கை என்றும் அது பூமிக்குப் பாரம் ஆதலின் பொறுத்த நிலம் என்றும் கூறினார் புகழில் வீறினார் ஆகிய திருவள்ளுவர். பயன் குன்றும் நிலம் குன்றுது. நிலம், இடம். பயனது குன்றல் இடத்து நிகழ் பொருள்து தொழில். ‘வசையொழிதலாவது இசையென்னும் எச்சம் பெறுதலாயினயையின் இசையொழிதலாவது வசைபெறுதலாயிர்று. மேல் ‘இசையிலா யாக்கை, என்றதனை விளக்கியவாறு’, ‘வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்’ மறுமைப்பயன் உலோபிகளுக்கு எய்துமோ? இவ்வுலகிற் புசழும் தேவருலகிற் போகழும் இல்லறுத்திற்குப் பயன். இவ்விரண்டும் அவ்வுலோபி களுக்கு இல்லை. அதனால் இருமைப் பயனும் இழப்பவரே அவ்வுலோபிகள். அவர்கள் தேஷ்த் தொகுத்த செல்வம் தமக்கேநும் பயன் அளித்ததோ? இல்லை. தமக்கும் பயன் செய்யாதது, பிறர்க்கும் பயன் படாதது. அச்செல்வத்தால் அவ்வுலோபிகள் அடைந்த பயன் என்ன? பயன் உண்டு. இராப்பகலாக் காத்த தும் நான்தொறும் எண்ணியெண்ணிச் சரி பார்த்து வந்ததும் ஆகிய பயன் அன்றி வேறில்லை.

அவ்வுலோபிகள் அச்செல்வத்தைத் தம் செல்வம் என்றே சொல்லிக்கொள்கின்றனர். அவர்கள் அச்செல்வத்தைத் தாழும் அநுபவித்ததில்லை, பிறர்க்கும் அநுபவக்க உதவியதில்லை. அத்திரத்தில் அச்செல்வத்தை நோக்கில், பிறரும் அநுபவிப்ப தில்லை ஏனையோர்க்கு அநுபவிக்கக் கொடுப்பதுமில்லை. அதனால், யாவரும் அச்செல்வத்தை ‘எம்செல்லம்’ ‘எம்செல்லவும்’ எனச் சொல்லிக் கொள்வதில் என்ன தடை? ஒரு தடையும் இல்லை. ஒருவன் செல்வம் குவிந்திருக்குமிடம் சென்று, குவித்

தவனை நோக்கி, ‘நீ தேடிக்குவித்த செல்வம் என்செல்வமும் ஆகும். என் எனில் அச்செல்வத்தை நீயும் அநுபவிக்கவில்லை. எனக்கோ பிறர்க்கோ அநுபவிக்க நீ உதவியதும் இல்லை. அதனை நானும் அநுபவிக்கவில்லை. பிறர் அநுபவிக்கத் தருதலும் எனக்கில்லை. அதனால் நாம் இருவேழமும் பிறரும் அதனை தனித்தனி ‘என்செல்வம்’ ‘என்செல்வம்’ என்று சொல்விக் கொள் வதிலே உனக்கு என்ன தடை உண்டு’ என்றான். ‘அப்படி ஒரு தடையும் இல்லை. நீ தேடியிருந்தால் சொல்லிக்கொள்’ என்றான் உலோபியாகிய செல்லன்.

காலப்போக்கில் அச்செல்வம் ஒன்றும் சொல்லாது, செல்வம் என்று எப்படியோ சென்றது. அது செல்லவே அதனால் வருந்துயர் தரித்தீர்ம் என்று வருந்தினார் உலோபியார். அவ் வருத்தம் ‘என்செல்வம்’ என்று சொல்லத் தடையுண்டோ என்று கடாவிய மற்றவனுக்கு உண்டாயிற்றிலது. சேர்த்த லோபிக்கே வருத்தம். இதுவே அவ்விருவர்க்கும் உள்ள வேறுபாடு, எனது எனது என்றதில் வேறுபாடு இல்லை.

“எனதென தென்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யானும் — தனதாயின்
தானும் அதனை வழங்கான் பயன்துவான்
யானும் அதனை அது.” (ஈலடி 276)

இப்பாட்டிலே அவ்வேறுபாடு இல்லை. ஒன்று பாடுவது இது இதில் ‘எனது’ என்றது ‘யான்’ என்றதனடியாப் பிறந்து அகரச்சாரியையும் ‘து’ விகுதியும் பெற்ற ஒன்றன்பாற் குறிப்பு விளைப்பெயர். ஆற்று நுபேற்றத்தான். எனது எனது என்ற அடைக்கு, செல்வப்பற்று மிகுதியை விளக்கி நின்றது. இரண்டாவதுதியில் துணிவுணர்த்தியதுமாம். தன்னெடு இயயில் வாத பொருளை (உடல் முதலிய புறப்பொருளை) எனது எனக்கருதி அப்பொருளினிடத்துப் பற்றுச் செய்யும் பெற்றி மகாரம், உடம்பிலிருந்து செலுத்தும் உயரை ‘யான்’ என்பது அகங்காரம். ‘நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை’, அறிவாகிய செல்வமில்லாத லோபியை ‘ஏழை’ என்றார்.

மணிமொழி விளக்கம்

சித்தாந்தக் கலைமனி, மகா வித்துவான்,
திரு. சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்கள்,
தாழையாதீனப் பல்கலைக்கல்லூரி, பேராசிரியர்,
அண்ணுமலை நகர்.

திருவ்மானை

‘பாட்டு’ என்பது, மக்கள் வாழ்க்கையில் இன்பம் பயக்கும் ஒன்று. தாயின் தாலாட்டுப் பாட்டைக் கேட்டுக் குழந்தைகள் நன்றாக உறங்குகின்றன. ஏர் உழைபவன். எத்தம் இறைப்பவன், வண்டிகளில் சுமையை ஏற்றுபவன், இறக்குபவன், இவர்போன்ற மற்றும் தொழில் செய்வோர் பலர், தங்கள் வருத்தம் தோன்றுது ஊக்கம் மிகுதற்பொருட்டு எவ்வயேனும் சில பாட்டுக்கள் பாடுவதைப் பார்க்கின்றோம். இவற்றூல், ‘பாட்டுக்கள், துன்பத்தை மறக்கச் செய்யும் தன்மையுடையனே’ என்பது தெரிகின்றது.

இனித் துன்பம் உள்ள இடத்தில் பாட்டுக்கள் தோன்றுவது சிறுபான்மையே. பெரும் பான்மையும் இன்ப மிகுதியிலேதான் பாட்டுக்கள் வெளிப்படுகின்றன. கடவுள் விழாக்கள், மக்களது மனவினை முதலிய மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சிகளில் பாட்டுகள். பெரிய தளவில் நிகழ்வதைக் காணலாம். நம் நாட்டில் சிறு பெண்கள் விளையாடும் விளையாட்டுக்களில் பாட்டு இல்லாத விளையாட்டு இரண்டை சொல்லலாம். இப்பாட்டுக்கள் பல, ‘நாட்டுப் பாடான்’ என வழங்கிவருதல் யாவரும் அறிந்தது.

மக்கள் வாழ்க்கையில் பட்டு இவ்வாறு ஒன்றிக்கீட்ப்பதை அறிந்த நம் சமயாசாரியர்கள், இறைவனது பெருமைகளை

தாழையாதீனப் பல்கலைகல்லூரி பேராசிரியர், சுதாராந்தக் கலைமனி, மகா வித்துவான், திரு. சி. அருணை வடிவேல் முதலியார் அவர்கள், நம் வேண்டுகொளுக் கிணங்கி திருவாசக உரை ‘குமாகுருபரலுக்கு’த் தொடர்க்கு உதவ இணங்கியள்ளார்கள்.

எடுத்துவிளக்கும் பாடல்கள் பலவற்றை உலகிற்கு அருளிச் செய்து தந்தார்கள். அவற்றை மக்கள் ஆர்வத்துடன் பாடி அவனது திருவருளுக்கு உரியவரானார்கள், மகளிர் விளையாட்டுக்கென அமைந்த பாடல்கள் மாணிக்கவாசகரது யணிமொழி யாகிய திருவாசகத்துள் சிறந்து விளங்குகின்றன. அவற்றுள் 'திருஅம்மானை' என்பது ஒன்று.

'அம்மானை' என்பது, மகளிர் சிலர் சில காய்களை வானத்தில், எறிந்து பிடித்து ஆடும் ஒருவிளையாட்டு. அவ்விளையாட்டில் பாடப்படும் பாட்டே அம்மானைப்பாட்டு; மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்த அம்மானைப் பாட்டு ஒவ்வொன்றும் அவ்வாறு அடிகளை உடையது.

திருவாசகத்துள் காணப்படும் விளையாட்டு மகளிர், உலக நிலையில் இருப்பவர்ல்லர்; சிவபெருமானது திருவருளைப் பெற்று விளங்கும் சிவபத்தி முதிர்ச்சி உடையவர்கள். அதனால் அவர்கள் தங்கள் விளையாட்டுக்களில் பாடும்பொழுது, சிவபெருமானையன்றி வேறொன்றையும் பாடமாட்டார்கள். காதலீப் பாடினும், அக்காதல், அவர்கட்டுச் சிவபெருமான்மீதுள்ள காதலாய்த்தான் இருக்கும். ஆகவே, இங்கு அம்மானையாடும் மகளிரது பாடலும் அப்படிப்பட்டவையாகக் காணப்படுதல் இயல்லே.

முதற்பாட்டு

குழாமாகக் கூடி விளையாடும் மகளிர் யாவரும் தோழமை முறையில்தான் இருப்பர். அவர்களில் ஒருத்தி அம்மணைக் காயை முன்னே எடுத்து, மற்றவர்களைப் பார்த்து, 'யான் நம் பெருமானது திருவடிகளை நினைத்துப்பாடி இதனை மேலேநறி கின்றேன்; உங்களில் திறமையுள்ளவள் பிடிக்க' எனச்சொல்லி ஒருபாட்டைப்பாடி எறிந்தாள்.

அவள் முன்னைத் தவமிகுதியால் இளமையிற்றுனே சிவபெருமான் ஆசான் மூர்த்தியாய் வந்து அவளது, 'திருப் பெருந்துறை' என்னும் ஊரின்கண் அருள்செய்யப் பெற்றவள்; அதனால், உலகப் பற்றுகளை எல்லாம் அறவே துறந்து சிவபெரு

மானது திருவடிகளையே பற்றுக்கூட கொண்டு வாழ்பவள். அவள் பாடும் பாட்டு எத்தகையதாய் இருக்கும்?

திருச்சிற்றம்பலம்

செங்கண் நெடுமாலும் சென்றிடந்தும் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் தெந்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணாயீ அறைக்கவி வீட்ருளும்
அங்கருளை வார்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானுய்.

இஃது அவள் பாடிய பாட்டு

சிவபெருமான் தெய்வ வடிவில் வானவெளியில் தோன்றிச் சிறிது நின்று அருள்வழங்கி மறைந்துவிடுதல் என்பதில்லாமல், மானிட வடிவங்கொண்டு தனது அநுமையான மலர்போன்ற பாதங்கள் மண்ணில் பட எழுந்தருளிவந்து பன்றுள் உடன் இருந்து அளவளாவி ஞானத்தை வளர்த்தருளிய பெருங்கருளைத் திறத்தை நினைந்த அப்பெண் தன்னை மறந்து அதனைப் பாடு கின்றாள்.

‘நம் சிவபெருமானது திருவடிகள், கண்டாரது கண்ணையும்; கருத்தையும் தம்பால் ஈர்த்துக்கொள்ளும் ‘பேரழுதுடையவை; அழகிற்கும், மென்மைக்கும் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலரை அவற்றிற்கு ஒருவாறு ஒப்புமை கூறலாம். அத்தகைய திருப் பாதங்கள் மண்ணில் படும்படி நம்முன் எழுந்தருளிவந்தான்’ என்று அப்பாதங்களின் பெருமையை நினைந்து உருகுகின்றவள், ‘அவைகள் என்ன அத்துளை எளியனவா?’ என்று. அவற்றின் அருமையை நினைந்து, ‘செங்கண் நெடுமாலும் சென்றிடந்தும் காண் பரிய-பொங்கு மலர்பாதம்’ என்று சொல்லிப் பரவசப்படுகின்றாள்.

‘சிவபெருமானது செந்தாமரை மலர்போன்ற பாதங்களைக் காண எத்துளைப் பேர், எவ்வளவுமுயற்சியை மேற்கொண்டனர்? மேற்கொண்டும் கண்டனரா? இல்லை. முயன்று இளைத்ததுதான் பயன்’ என்பதற்கு திருமால் அடிதேடிய வரலாற்றை நினைவு கூர்ந்தாள். ‘பாதங்கள் செந்தாமரை மலர்போன்றிருத்தலால், அதனைக் கானும் கண்ணும் செந்தாமரபோல உடைய திருமால், அது தன்றுல் இயலும் எனக்கருதித் தேடத்தொடங்

கினுன்’ என்றற்கு, ‘மால்’ என்று மட்டும் வாளா கூறுது, ‘செங்கள் மால்’ என்றார். கண் செந்தாமரைபோல் அமைந்திருத்தல்மட்டும் அன்று; ஈரடியாலே முவுக்கத்தையும் அளந்ததனது ஆற்றலையும் என்னிப் புறப்பட்டான்’ என்றற்கு, ‘நெடுமால்’ என்றார். நெடுமால்-நீண்ட உருவத்தைக் கொண்ட மாயோன். ‘மால்’ என்பது, ‘பெரியோன்’ எனப்பொருள் தருதல் பற்றி, அப்பெய்கரையே கூறினார்யினும், ‘மயக்கத்தை உடையவன்’ என மற்றெருந பொருளையும் தோற்றுவித்து நகைவிளைத் தற் பொருட்டும் அப்பெய்கரைக் கூறினார் என்க.

“சென்று இடந்தும்” என்பது, ‘இடந்து சென்றும்’ என மாற்றிக் கொள்ளுதலற்குரியது. இடத்தல்-பூமியைக் கிளறுதல். எனவே, மாயோன் வராக வடிவம் கொண்டமை பெறப்பட்டது. திருமால் முன்பு வராக வடிவம் கொண்டது, பிரளை வெள்ளத் தில் ஆழ்ந்த பூமியை அகனினின்றும் எடுத்து நிறுத்துதற் பொருட்டாம். ‘அச்செயலில் அப்பொழுது அவன் வெற்றி பெற்றமையைக் கருதிச் சிவபெருமானது திருவடியைக் காண வராக வடிவத்தைக் கொண்டான்’ என்பது கருத்து. சிவபெருமானது திருவடிகள் நம்முன் காணப்பட்டதுபோல் நிலத்தின் மேல் இல்லாது, நிலத்தை ஊடுருவி நின்றமையால், மாயோன், வராக வடிவம் கொண்டு தேடவேண்டியதாயிற்று. கண்ணே, செந்தாமரைக் கண்: ஆற்றலோ, முவுக்கையும் அளந்து காட்டக் கூடிய ஆற்றல்; கொண்ட வடிவமோ, பூமியைப் பிரளை வெள்ளத்திலிருந்து மேலே தூக்கி நிறுத்திய வடிவம். இநுந்தும் வெற்றி கிட்டியகா எனின், ‘இல்லை’ என்றற்கு, ‘சென்றி டந்தும் காண்பரிய’ என்றார். பாதம், பாதாளம் ஏழினும் உருவிக்கிழப் போயினமையின் காணப்படாதாயிற்று.

‘இப்பெண்ணுக்குச் சிவபெருமானிடத்தில் மிக்க அன்பிருப்பது போற்றுதற்குரியது. ஆனால், திருமாலிடத்தில் இவருக்கு என் இவ்வளவு வெறுப்பு’ என்று கேட்கலாம். இவருக்குத் திருமானின் மீதுள்ள சுவறுப்பினால் இவ்வாறு பாடவில்லை. ‘எவ்வளவு பெரியவர் கட்கும் கிட்டாத பேறு, மிகச் சிறிய நமக்குக் கிட்டியதே’ என்ற அருமையை நினைந்து மனம் பறவசப்படுகின்ற காரணத்தால்தான் இவ்வாறு பாடுகின்றார்.

அஃதன்றியும், மற்றோர் உண்மையும் இதனால் புலனுகின்றது. திருமால் எத்துணைப் பெருமையைப் பெற்றிருந்தும் சிவபெருமான் திருவடியை என் காண இயலவில்லை? 'யான் பெரியவன்; எனக்கு இத்துணைப் பெருமை இருக்கிறது' என்ற செருக்குடன் இறைவனைக் காணச்செல்வோர்க்கு அவன் எதிர்ப்படமாட்டான்; செல்லுந்தோறும், செல்லுந்தோறும் அப்பால் விலகிக் கொண் டேதான் செல்வான். செருக்கின்றி, 'நமக்கும் இறைவனது திருவருள் கிட்டுமோ' என்று பணிந்து கிடப்பவர்முன் அவன் தானே வலிய வந்து அவர்களை ஆட்கொள்வான்' என்ற உண்மை இதனால் நன்கு விளங்குகிறது. மேலும், 'மாயைக்கு உட்பட்டவை உயிர்கள்; மாயைக்கு அப்பாற்பட்டவன் இறைவன்; ஆகவே, அவனே அருள்கூர்ந்து தன்னைக் காட்டினால்தான், அவனைத் தேடி யார் காணமுடியும்' என்பதும் இதனால் விளங்கும். இவ்வுண்மைகளைல்லாம் விளங்குதற்காகவும், திருமால் அடிதேடிய வரலாற்றை இவன் கூறினான். சிவபெருமான் வலிய வந்து தன்னை ஆட்கொண்டதை “அறை கூவி” என்றதனால் குறிக்கின்றார்கள்.

‘திருமால் வேறு, சிவபெருமான் வேறு? ஒருக்டவுள்தானே மும்முர்த்திகளாய் விளங்குகிறான்?’ “ஒரு விண்முதல் பூதலம்-ஒன்றிய இருசுடர் உம்பர்கள் பிறவும்-படைத்தளித் தழிப்பழும் ஸ்ரித்திகளாயினை” என்று ஞானசம்பந்தரும், “நாரணன்கான் நான் முகன்கான் ... ... காளத்தி காணப்பட்ட கணநாதன்கான்” என்று அப்பரும், “அரியாகிக் காப்பான் அயனுயிப் படைப்பான்-அருயிப் அழிப்பவனும் தானே” என்று சேரமான் பெருமான் நாயனுரும், மற்றும் பலரும் இவ்வாறு ஒருக்டவுளை மும்முர்த்திகளாய் நின்று, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்பவற்றை செய்கின்றுன் என்று தானே கூறுகின்றனர்? அவ்வாறு இருக்கும் பொழுது, ‘திருமால் சிவபெருமான் திருவடியைத் தேடிச் சென்றார் என்றும், சென்றும் காண இயலாமல் இளைத்து திரும்பினார் என்றும் கூறுதல் எவ்வாறு பொருத்தமுடையதாகும்’ என்று ஜயுறலாம்.

ஞானசம்பந்தர் முதலிய ஆசிரியன்மார்கள், ‘ஒருவனே மூவராய் நிற்கின்றார்கள்’ என்று மட்டுந்தான் கூறுகின்றார்களோ? திருமாலும், பிரமனும் சிவபெருமானது அடிமுடிகளைத்

தேடிக் காணமாட்டாமல் திரும்பியதைக் கூறவில்லையோ? இரண்டையுந்தான் கூறுகின்றார்கள். இரண்டையும் கூறுகின்றார்கள் என்றால், அவர்கள் கருத்து என்ன? அதைத்தான் ஆய்ந்துணர்தல் வேண்டும்.

இறைவன் படைத்தல் முதலிய தொழில்களைத் தானே செய்வதும் உண்டு; பிறரைக் கொண்டு செய்வித்தலும் உண்டு. தானே செய்யுமிடத்து, ‘ஒருவனே பலராகவும் இருக்கின்றன’ என்றும், பிறராக்கொண்டு செய்விக்குமிடத்து, ‘அவரவரும் வேறு வேறு’ என்றும் பெரியோர் கூறுவர். அவற்றுள், முன்னைய வகை, ‘சம்பு பட்சம்’ என்றும், பின்னைய வகை ‘அனுபட்சம்’ என்றும் சொல்லப்படும். சம்பு-இறைவன். அனு-ஆன் மாக்கள். பிறரைக் கொண்டு செய்விக்கும் நிலை இருப்பதால், அந்த அதிகாரத்தை-பதவியை அடையச் சிலர் விரும்புகிறார்கள். விரும்புகின்றவர்கள் அதற்கேற்ற புண்ணியங்களைச் செய்கின்றார்கள். பின் அப்புண்ணியத்தின் பயனாக ஒவ்வோர் அதிகாரத்தை ஒவ்வொருவர் இறைவன் தரப் பெறுகின்றார்கள். இவர்களே அனுபட்ச மூர்த்திகள். இவர்கட்கு, ஆன்மாக்கட்கு உள்ள குணங்கள் எல்லாம் உண்டு. நினைப்பு, மறப்பு - விருப்பு, வெறுப்பு - பிறப்பு, இறப்பு - வெற்றி, தோல்வி முதலியவை, உயிர்களுக்கு உள்ள குணங்கள். இவைகளெல்லாம் பிரமன் திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர் பலர்க்கும் இருந்தன எனப் புராணங்கள் பலபடக் கூறுதல் யாவரும் அறிந்தது. இக் குணங்களெல்லாம், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமசம் என்னும் முக்குணங்கட்கு உட்பட்டவை. எனவே, இவற்றை உடைய மூர்த்திகள் குணமூர்த்திகள். இறைவன், முக்குணங்கட்கு அப்பாற்பட்டவன் - குணதீதன். அதனால், அவன் நிர்க்குண மூர்த்தி. எனவே, எந்தப் பெயரில், எந்த வடிவத்தை உடைய வராக, எந்தக் தேவராக் கூறினாலும் அங்கு, மேலே சொல்லப் பட்ட உயிர்க்குணங்கள் குறிக்கப்பட்டால், அவர்களை, ‘ஆன்ம வர்க்கத்தினராகிய அனுபட்சத்தினர்’ என்றும், அக்குணங்கள் குறிக்கப்படாது நிர்க்குணத் தாமை குறிக்கப்பட்டால், அவர்கள் இறைவனது பல்வேறு நிலைகளாகிய சம்பு பட்சத்தினர் என்றும் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆகவே பெரியோர்கள் சம்பு பட்சத்தைக் கருதுமிடத்தில், ‘எல்லாத் தேவரும்

ஒருவனே’ என் று ஒன் ருகவும், அனுபட்சத்தைக் கருதுமிடத்தில் ‘தம்மில் உயர்வும்’ தாழ்வும் உடைய பலர்’ என் று வேறு வேறுகவும் கூறுவர் என்பது வளங்கும். இங்கு இறைவனது திருவடியின் அருமை, பெருமை முதலியன வளங்குதற் பொட்டு, அனுபட்சம் எடுத்துக் கூறப்பட்டது எனக்.

பிறப்பு, ஒன் று மந்திரேன்றிந்துக் காரணமாய், அம்மற்கொன்று, பின்னும் ஒரு பிறப்பிற்குக் காரணமாய் முடிவின்றிச் சங்கிலித் தொடர்போலத் தொடர்ந்து நிற்கின்றது. அத்தொடர், ஆணமாக்களைப் பற்றி ஈர்க்கின்றது. அதனை அவ்வாறு பற்றி ஈர்க்காதவனை என்று அறுத்துதறிய வல்லவன் யார்? மேற்கொல்லிய உயிர்க்குணங்கள் இல்லாத சிவப்பெருமான் ஒருவனே. ஆதலின், ‘அவன் எங்கள் பிறப்பை அறுத்துட்டான்’, என்றார்.

இவ்வளவு உயர்ந்த பேற்றிற்குளியவர்கள், சிறந்த தகுதி யடையவர்களே; அங்ஙனமாக, அத்தகுதி சிறிதும் இல்லாத எங்களுக்கும் அப்பெற்றை அளித்தான் என்பதற்கு, “எம் தரமும் ஆட்கொண்டு” என்றார். தரம்-நிலை; தகுதி. இத்தகுதியினமை, “பொற்றவிக் நாய்க்கீழோறு” என்றாற்போலப் பல விடத்தும் கூறப்படுகிறது. “தரமும்” என்றதை, ‘தாத்திற்கும்’ எனக் கொள்க.

இறைவன் தன்னை வந்து ஆட்கொண்ட திருப்பெருந்துறைத் தலமும் இவனுக்கு அவன் திருவருளாகவே காட்சியளிக்கின்றது. அதனால், ‘தெங்கு தீர்ள்கோலைப் பெருந்துறை’ என்கின்றார். திருப்பெருந்துறையைச் சுற்று அநருங்கி நிற்கின்ற தென்னை மரங்கள், வெயிலில் நடந்து, வெப்பத்தால் இளைத்து வருவோர்க்குக் குளிர்ந்த நிழலைத் தந்து, இனிய இளந்ரையும் கொடுத்து, வெப்பம், தாகூர், பசி அனைத்தையும் நீக்கி மக்கும் விக்கினிறன். அதனால், பிறவியாகிய வெப்பத்தில் அகப்பட்டுப் பேரினப் வேட்கையை உடையவராய் வருபவர்கட்கு அவ்வெப்பத்தை நீக்கி, வேட்கை தீர்பு பேரினப்பத்தை வழங்கும் இறைவனது திருவருள் பொலுவே திருப்பெருந்துறைத்தலமும் உள்ளதாம். தெனு-அழகு. தென் நன் அபருந்துறை-அழகிய நல்லதிருப்பெருந்துறை. “தெனுனை” என்பதை, “பெருந்துறையான்” என்பதை = பின் கூட்டுகொதாயின், அதன், “தென் ஞட்டில் விளங்குபவன்” என இறைவனுக்கு ஆக்கி உரைக்கலாம்.

‘எங்கள் பெருமான், எளியவர்க்கு இரங்கும் பேரருளாளன்’ என்பதற்கு, “அங்கனன்” என்றார். அம் = அழகு. அம் கண்

ணன்-அழகிய கண் களை யுடைய வன். கண்ணுக்கு அழகாவது, கருணைக்ய. ‘அங்கணன்’ என்னும் இப்பெயர் சிவபிரானுக்கே உண்டு.

‘அங்கணனு பிருக்கும் தனது தன்மைக்கேற்ப அவன் கொண்ட வடிவமும் அழகிய தட்பத்தை (குளிர்ச்சியை-கருணையை) உடையதாகவே இருந்தது’ என்பாள், “அந்தணானும்” என்றார்கள். அம்-அழகு. தணன்-தட்பத்தையுடையவன். “அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வேலே வூபிரக்ஞம்-செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” என்ற பொதுமறையைக் காண்க.

அறை கூவி (வலிய அழைத்து) யீடு அருளினவன் சிவபெருமானின்யாயினும், அவனை நம்முன் கொனர்ந்தனவும், தன் சென்னியிலும், சிந்ததயிலும் மலர்ந்துநின்றனவும், பாசத்தை எல்லாம் துகடத்துப் பேரின்பத்தைப் பொழிந்தனவும் அவனது திருவடிகளையாதலின், ‘அவற்றையே பாடுவோம்’ என்பாள், “அறை கூவி வீட்டுரும்-அங்கருணை வார்கழலே பாடுதும்” என்றார்கள். காண, அதை. ‘புற அழகை மாத்திரம் உடையன அல்ல, சிவபெருமானுடைய திருவடிகள்; அத அழகாகிய (உண்மை அழகாகிய) அருளையும் உடையன-அருள்ள வடிவாயின, என்றற்கு, ‘அம் கழல்’ என்றுமட்டும் மொழியாது, “அம்கருணைக் கழல்” என்று கூறினார்கள்.

‘எண்ணில்லாத துண்பங்களும், எல்லாத் துண்பங்கட்கும் காரணமான பிறப்பும், பிறப்பிற்குக் காரணமான பாசமும் ஆகிய பக்ககள் அனைத்தையும் வென்று, பேரின்பத்தைத் தரவல்லவன் சிவபெருமான் ஒருவனேன்’ என்றற்கு அவனது பாதுங்களை வேறு பெயராற் கூருது, ‘கழல்’ என்னும் பெயராற் கூறினார். ‘கழல்’ என்பது, பக்கவரை வெற்றி கண்ட வீரர்கள், அவ்வெற்றிக்கு அடையாளமாகத் தங்கள் காலில் அணியும் ஆபரணம். அஃது ஆதுபெயரால், பாதுத்தைக் குறித்தல் வழக்கினாகன் உள்ளது. வார்-நீண்ட, காலை கட்டப்படுதற்கு ஏற்ற வகையில் கழல் நீண்டிருக்கும்; அதனால், அது, ‘வார்கழல்’ எனப்படுகின்றது.

‘ஆடும் ஆட்டம் அம்மாணையாதலின், அதற்கேற்ப நம்துறை வளைப் பாடும் பாட்டினையும் அம்மாணைப் பாட்டாகப் பாடுவோம்’ என்றற்கு, ‘அம்மானுய்ப் பாடுதுங்காண்’ என்றுகூறினார்கள்.

திருமந்திரம் TIRUMANTIRAM

ஆருந்தந்திரம் Tantra the Sixth

பாக்டர், திரு. பா. தடரசன் அவர்கள் M. A., D. Litt.,

மலர் 18, இதழ் 7-ன் தொடர்ச்சி

ஊனகுருவே இறைவன்

The Holy Guru is God Himself

I. பத்திப்பணித்துப் பரவுமடி நல்கிச்
சத்த வரையால் துரிசறச் சோதித்துச்
சத்தும் அசத்துஞ் சதசத்துங் காட்டலாற்
சித்தம் இறையே சிவகுருவாமே.

He taught me the weakness of Spirit,
Infused in me the light of devotion,
He granted me then the grace of his feet;
And with interrogation pure, testing me entire,
He revealed to me the Real, the Unreal and the Real-
Of a certain is the Siva-Guru the Lord Himself. [Unreal;

பத்தி நெறியிலே என்னைப் பணிய வைத்தான்; திருவடி வழங்கி எனக்கு அருள் பாலித்தான்; தெய்வத்திருவாக்கால் என்னை மலநீங்கச் சோதித்தான். சத்து, அசத்து, சதசத்து-
இவற்றின் உண்மையை விளக்கினான். எனவே என் சிவகுரு இறைவனே என்பது உறுது.

வரி-3. சத்து-சிவம்.

அசத்து-பாசம்

சதசத்து-சார்ந்ததன்வன்னமாய் விற்கும் ஆள்மா.

வரி-4 சித்தம்-முடிபு: உறுதி

சிவகுரு-பாமுத்தி அளிக்கும் ஊனவாசான்-மந்திரகுரு,

போககுரு, தந்திரகுரு என்பவரினும் மேவேங்கள்,

சற்குருவின் சங்கிதிப்பெருமை
Power of the Master's Presence

2. பாசத்தைக் கூட்டியே கட்டிப் பறித்திட்டு
நேசித்த காயம் விடுவிதது நேர்நேரே
கூசற்ற முத்தியிற் கூட்டலா நாட்டத்த
தாசற்ற சற்குரு அம்பலமாமே.

Gathering the strands of my fetters
He knotted them together and then wrenched them off;
Freeing me thus of my fond body
Straight to mukhti he hied me —
Behold, of such holy potent is the presence of the Master
Divine!

ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலப்பாசத் தளை
களையும் இறுகக்கட்டி, வேறுறப்பிடுங்கி, பற்றுமிகுந்த உடலினை
அகற்றி, தெராக முத்தியால் சேர்க்க வல்லதாயுள்ளதே, தூய
மெய்க்குருவின் சந்திதி விலாசம்!

பூநிமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் சிவபூசை செய்யும்போது தூண்
முன்று அபராதங்களைச் செய்ததாகச் சொல்லி அதற்கு மன்
னிப்புக் கோருகிறூர்.

“உருவமற்ற உமக்கு உருவத்தைக் கல்பித்துத் தியானம்
செய்துள்ளேன். உம்மை ஸ்தோத்ரம் செய்ததன் மூலம் உம்
மிடமுள்ள வாக்குகளுக்கு எட்டாத தன்மையை விலக்கி விட்டேன். உம்மைத் தரிசுப்பதற்காகத் தீர்த்த யாத்திரை செய்த
படியால் உம்முடைய ஸர்வ வியாபித்வத்தையும் அலக்கியம்
செய்து விட்டேன். இந்த மூன்று அபராதங்களையும் பொறுத்துக்
கொள்ள வேணும்”

முத்துக்குமார சுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்

உரைங்கை

பாலகவி வயிநாகரம்,

திரு. வே. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்,
தேவகோட்டை.

(மலர் 18. இதற்கு 7-ன் தொடர்ச்சி)

பெருவெளி முகடு திறந்திட டண்டப்
பித்திகை வெடியாமே
பேஷன் டத்துள வேதன் டங்கள்
பிதிர்ந்துதி ராகாமே
குருமணி சிதறிய வென்ன வடுத்திரன்
கொட்டுண் டுதிராமே
குவடு படுந்திசை செவிடு படச்சிலர்
குடர்கள் குழம்பாமே
திருவிட லொடுநக கண்களி னுஞ்செங்
குருதி ததும்பாமே
சேயொளி நின்று துரும்பிட நின்சிறு
செங்கை வருந்தாமே
முருகலர் தாரவ னெருமுறை மெல்ல
முழுக்குக சிறுபறையே
முத்தமிழ் பயில்பரு திப்பதி முருகன்
முழுக்குக சிறுபறையே.

88

பெரிய ஆகாயமுகடு திறந்து அண்டச் சுவர் வெடித்து விடாமலும் பேரண்டங்களிலுள்ள கலைகள் பிதிர்ந்து உதிர்ந்து ஓபாகாமலும் நிறமுள்ள மணிகள் சிதறியதைப்போல உடுக்கூட்டங்கள் கொட்டி யுதிர்ந்து விடாமலும் மலைகளில் வாழ்க்கொர் திசைகள் செவிடு படுதலால் குடர்கள் குழம்பாதிருக்கவும், திருவிரல்களுடன் நகக்கண்களில் செங்குருதி ததும்பாதிருக்கவும், செவ்விய ஒளி தங்கித் துரும்ப உனது சிறிய செங்கைகள் வருந்தாமலிருக்கவும் மணம் விரிகின்ற மாலையைத் தரித்தவனே!

ஒரு முறை மெல்லச் சிறுபறையை முழக்கியருளுவாயாக! முத்தமிழும் பயலுகின்ற பருதித் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமானே! சிறுபறையை முழக்கியருளுவாயாக.

வம்மி னெனப்புல வோரை யழைத்திடு
வண்கொடை முரசமென
வடகலை தென்கலை யொடுபயி வூங்கவி
வாணர்க ளோடிவர
அம்மென் மடப்பிடி பொன்னுல கின்றவ
னங்கை மணம்புணரும்
அணிகிளர் மணமுர சென்னவெ தையடை
தம்மை மனங்குளிடத்
தெம்முனை சாயச் சமர்விளை யாடிச்
செங்கள வேள்விசெயும்
திறன்முர செனவிதை யவர்விழ வயரச்
செழுநகர் வீதிதொறும்
மும்முர சமுத்திர் காவிரி நாடன்
முழக்குக சிறுபறையே
முத்தமிழ் பயில்பரு திப்பதி முருகன்
முழக்குக சிறுபறையே.

89

புலவர்களை வாருங்கள் என்று அழைக்கின்ற வள்ளிய கொடைமுரசமெனவும், வடகலையைத் தென்கலையுடன் பயிலு கின்ற கவிவாணர்கள் ஓடி வருமாறு அழகிய மெல்லிய பெண் யாளை போன்ற-பொன்னுலகில் தோன்றிய தெய்வயாளையும் கையை மணம்புணரும் இன்பங் கிளருகின்ற மணமுரசமெனவும், எமது தலைவருகிய சீவிபெருமானுடன் உடையம்மை மனங் குளி ரும்படி பகை முனைகள் கெடுமாறு போர் விளையாடி சீவந்த கள வேள்வியைச் செய்கின்ற வெற்றி முரசமெனவும் தேவர்கள் விழாக் கொண்டாடச் செழுமையான நகர வீதிகளிலெல்லாம் கொடைமுரசு, மணமுரசு, வெற்றிமுரசு ஆகிய மும்முரசமும் ஒலிக்கின்ற காவிரி நாட்டை யுடையவனே! சிறுபறையை முழக்கி யருளுவாயாக, முத்தமிழும் பயிலுகின்ற பருதித் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகப் பெருமானே! சிறுபறையை முழக்கியருளுவாயாக,

பெருகு சுவைத்தெனி நறவொழுகக்கனி கனியமுதே
 பிடிநடைகற்றிட வடிகள் பெயர்த்திடு மடவனமே
 கருவரை நெக்குட னுருகமிழற்று மொர் கினியர்சே
 கருணைசெயத்தகு மளியனிடத்தெனு மொழிபுகலா
 அருளில்புனத்தவர் மகளிருபொற்பதம் வருடல்செயா
 அவன்முனெடுத்துநின் முடியின்முடித்திடு காமலராற்
 பருவயிரப்புய சயிலன்முழக்குக சிறுபறையே
 பருதிபுரச்சிறு குமரன்முழக்குக சிறுபறையே.

90

பெருகுகின்ற சுவையையுடைய தெளிந்த தேன் ஒழுகும்
 படி கனிந்த கனியமுதமே; பெண்யாணகள் நூடகற்கும்படி
 அடிகளை மெல்லப் பெயர்த்து வைக்கின்ற இாமையான அன்
 னமே, பெரிய மலைகளும் நெகிழ்ந்து உருகும்படி மழைலை மொழி
 பேசுகின்ற ஒப்பற்ற கினியர்சே! அன்புடையவனுகிய என்னை
 டத்தில் நீ அருள் செய்வது தக்கதாகும் என்னும் மொழிகளைச்
 சொல்லி இருக்கமில்லாத குறவர் மகளாகிய வள்ளி நாயகியினது
 இரண்டு அழகிய பாதங்களையும் வருடி, அவற்றை அவள்
 முன்னே எடுத்து உனது முடியினமேல் சேரவைக்கின்ற கைம்
 மலர்களினால் பருத்த. தினையிய தோள்மலையை யுடையவனே!
 சிறுபறையை முழக்கியருளுவாயாக. பருதி புரததில் எழுந்
 தருளியுள்ள சிறிய குமரப்பெருமானே! சிறுபறையை முழக்கி
 யருளுவாயாக.

— (தொடரும்)

பாம்பினும் கொடியவன்

(மலர் 18, இதழ் 7-ன் தொடரச்சி)

துண்பத்தை தரும் வளிய வினைகளையுடைய அடியேன் நெந்து
 உழல்கின்றேன். ஜயனே! படம் எடுத்து ஆடுகின்ற நாகப்
 பாம்பை கொடியது எனக்கூறுவர், உலகோர். ஒரு காலத்தில
 அதற்கும் கருணை புரிந்தாய், எனக்கு மட்டும் நின் அருள்
 கிட்டனில்லை. பாம்பிற் குள்ள தகுதி எனக்கு இல்லை அல்லவா?
 ஜயோ, நான் பாம்பினும் கொடியன் ஆடுன்னே”. மேற்கூறிய
 கருத்து பொதிந்த தருஅருட்பா பாடலை கிடீழு உள்ளது.
 பையார் பாம்பு கொடியதெனப் பகர்வாரதற்கும் பரிந்துறுனான்
 ஜயா கருணை யளித்தனை என்னளவில் ஜனனும் அளித்திலையே
 தையார் மிடற்றேயும் ஆனந்த மனறில் நடிப்பொய் வல்ளினையேன்
 நையாச நின்றேன் ஜயோநான் பாம்பிற் கொடியன் ஆனேன்.

— இராமலிங்க அடி கள்.

நல்லந்துவனோ

வித்துவான். க. வா. சச்சிதானந்தம் அவர்கள்,
43. முருகப்ப முதனி தெரு,
சென்னை-7.

இவர் சங்ககாலப் புலவர். நற்றினை என்ற நூலில் 48-ஆம் பாடலும், அகநானாற்றில் 43-ஆம் பாடலும், பரிபாடல் என்ற நூலில் 6, 8, 11, 20, ஆம் பாடல்களும், கலித்தொகை நூலில் நெய்தற்கலியும், திருவள்ளுவ மாலையில் 18-ஆம் பாடலும் இவர் பாடியன என்பார். இவர் மதுரையில் வாழ்ந்தவர்; ஆசிரியத்தொன்டு புரிந்தவர்; ஆதலினால் மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர் என்று வழகுப் பெற்றார். அந்துவன் என்பது இவரது இயற்பெயர். நல் அந்துவன் என்றே யாவராலும் சிறப்பித்துப் போற்றப்பெற்றார். பின்னத்தார் நாராயண சாமி அப்யர் இவரைப்பற்றி

“அந்தனாராதலின் ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர் எனப்பட்டார். ஆசிரியர் என அடைமொழி கொடுத்துக் கூறுவது அந்தனார்க் கேயன்றிப் பிறர்க்குக் கூறும் வழக்குப் பண்டில்லை,” என்று எழுதியுள்ளார். ஆசிரியர் என்ற சொல் அந்தனார்க்கே யுண்டு என்று எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. அப்படியிருக்க இவர் அவ்வாறு எழுதியது ஏன் என்பது புரியவில்லை. இளம் பாலாசிரியர், பாலாசிரியர், ஆசிரியர் என்ற செயற்கள் அவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலைக் குறித்தே வந்தன. இளம் பாலாசிரியர் என்றும், பாலாசிரியர் என்றும், ஆசிரியர் என்று ஏன் வழங்கியனவோ? இக்காலத்தில் தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, கல்லூரி ஆசிரியர்களை ஒத்தவர்களாகலாம். ஆசிரிய நல்லந்துவனுரும் ஆசிரியராய்யுந்தலையால் ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர் என்று மூங்கப்பெற்றார் எனலாம். பால சிரியருக்குத் தம்பியாதல அறித்தும் பாலாசிரியரினும் இளைஞர் ஆதல குறித்தும் இளம் பாலாசிரியர் என்று வழங்கியிருக்கலாம்.

இவர் திருப்பரங் குன்றத்தைப் பற்றிப் பாடிய சிறப்பை நோக்கி வியந்தவர் மதுரை மருதனினாகனுர் என்ற புலவர். அதனால் அவர் தாம் பாடிய அகப்பாட்டு ஒன்றில்

“கூர் மருங் கறுத்த சுடரிலை கெடுவேல்
சீர்மிகு முருகன் தண்பரங் குன்றத்து
அந்துவன் பாடிய சந்துகெழு கெடுவரை
யின்றீம் பைஞ்சனை” (அகம் 59)

என்று பாடினார். இதனால் நல்லந்துவனுர் பாடிய பரி பாடற்பாட்டுக்குப் பின்னர் மருதனினாகனுர் இவ்வகப் பாட்டைப் பாடினார் எனலாம். எனவே, ‘மருதனினாகனுர்க்கு மூற் பட்டவரா நல்லந்துவனுர்?’ என்ற ஜயம் தோன்றலாம்.

புலவருள் ஒருவரைப் பற்றி மற்றெருவர் தம் பாடலில் பாடுவது என்றால் அவர் மிக்கசிறப்பு வரயந்தவராக இருக்க வேண்டும். நல்லந்துவனுரின் பரிபாடல் திருப்பரங்குன்றத்து எம்பெருமான் திருமூன்பு பலகால்பாடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அப்பாடலும் எல்லாராலும் நன்கு அறியப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். மருத்துவன் நல்லச்சுதனைர் என்பவரால் பாலையாழ்ப் பண்ணி சையில் அமைத்துப் பாடப்பட்டது. அப்படிப் பல்லாண்டுகள் பாடப்பட்ட அதன் அருமை அறிந்தமையாலேதான் மருதனினாகனுர் தம் பாடலில் ‘அந்துவன் பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை’ என்றார். எனவே, அவர்க்கு மூற்பட்டவராகலாம் நல்லந்துவனுர் என்னலாம்.

இக்கொள்கை பின்வரும் செய்தியால் மறுக்கப்படும். நெய்தற்கலியைப் பாடிய நல்லந்துவனுரீர், கலித்தொகைப் பாக்களைத் தொகுத்தார் என்பர். அக்கலித்தொகை பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், மூல்லை நெய்தல் என்னும் ஜந்து பிரிவுகளை யுடையது. அவற்றை முறையே பெருங்கடுங்கோன், கபிலர், மருதனினாகன், நல்லுருத்திரன், நல்லந்துவன் ஆகிய புலவர் பாடினார்.

‘பெருங்கடுங்கோன் பாலை கபிலன் குறிஞ்சி
மருதனினாகன் மருத - மருஞ்சோழி
நல்லுருத்தி ரன்முல்லை நல்லந்துவனெய்தல்
கஷ்ணவிலார் கண்ட களி.’

என்ற பாட்டு அதனைத் தெரிவிக்கும். நெய்தற்களிபாடிய நல்லந்துவனுரோ மற்றைய பாலை முதலிய கலிகளையும் தொகுத் தவர் என்பதை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் வாக்கால் அறிய வாம். ‘உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே’ (தொல்-பொருள்-அகம் 13.) என்ற நூற்பாவின் உரையில் சில கலித் தொகைப் பாக்களைப்பற்றிக் கூறியபோது “இதனைக் குறிஞ்சி யுட்கோத்தார்; புணர்ச்சி யெதிர்ப்பாடாகவின்” என்றும், ‘இவற்றை நெய்தலுட்கோத்தார்; சாக்காடு குறித்த இரங்கற் பொருட்டாகவின்’, என்றும் “ஊடற் பகுதிய வாதவின் மரு தத்துட்கோத்தார்”, என்றும் ‘பெருந்தினையாகவின் மூல்லையுட் கோத்தார்’, என்றும் கூறியிருத்தலை நோக்கின், கலித் தொகையை ஒருவரே தொகுத்தவர் ஆதலையறியலாம். தனித் தனிப் பாடல்களாகச் சிகித்தந்து கிடந்தனவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து தினைப்பிரிவுசெய்து தொகுத்தார் என்றும் அறிய வாம்.

“மூல்லை, குறிஞ்சி, மருத, நெய்தலெனக், சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” என்புழிச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும் படுமென்றனன், இத்தொகையைப் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், மூல்லை, நெய்தலென இம்முறையே கோத்தார் நல்லந்துவனுர்” என நச்சினார்க்கினியர் கலித்தொகை உரையிறுதியில் கூறியதையும் பார்க்கலாம். மருதனினநாகனூர் பாடிய மருதப் பாடல்களையும் ஆராய்ந்து தொகுத்தவர், நல்லந்துவனுர் என்றால் மருதனினநாகனூருக்குப் பிற்பட்டவர் இவர் எனல் வேண்டும்.

“அந்துவன் பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை” என மருதனினாகனூர் பாடியதாலும், அவர் மருதப் பாடல்களை நல்லந்துவனுர் தொல்-தத்தாலும் இருவரும் ஒரே காலத்தவராகவாம் என்பதே நாம் துணிந்த முடிபாகக் கொள்ள இருக்கிறது.

இனி நம் நல்லந்துவனுருக்கு மழை, ஞாயிறு, கடல், குன்றம் ஆகியவற்றில் மதிப்பு மிக்கது என்று நினைக்கலாம். அவர் பாடல்களில் அவை எவ்வகையிலாவது சொல்லப் பட்டிருக்கும்.

“புணர்திரைக் கடல்லிலை யமுதம் பெயற்கு ஏற்றுங்கு” என நற்றினையிலும் (நற்-88) “கடல் முகந்து கொண்ட கமஞ்

தூல் மாமழை ..... தண்குரல் எழிலி" (அகம் 43) என அகநானுற்றிலும் பரிபாடற் பாக்களிலும், பல நெய்தற்கலிப் பாக்களிலும் மழை முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறியிருத்தலைக் காணலாம். இவற்றுல் இப்பாக்கள் யாவற் றற்றும் பாடியவர் இவரே என்று அறுதியிட்டு உறுதி கூறவும் முடியும்.

கலிப்பாக்களைத் தொகுத்த நல்லந்துவனுர் அகப்பாக்களையும் தொகுக்க முற்பட்டிருக்கலாம். அதற்குள் காலம் கடந்திருக்கலாம். எப்படியோ அகப்பாக்களிலும், நற்றினைப் பாக்களிலும் இவர் பாடல்களும் ஒவ்வொன்றுக்கப்பட்டது நம் தவப்பயனேயாம்.

மதிப்புரை

சைவா நூட்டான விதியும், விளக்கங்களும்
ஆசிரியர்

சிவ ஸ்ரீ தத்புருஷ தேசிகர் அவர்கள்
(பாலகவி)
தேவகோட்டை

பெருங்தவம் செய்து, சைவராகப் பிறக்கும் பேறுபெற்றவரைன வரும், சிவபெருமானை விதிப்படி வழிபட்டு, சித்தாங்த முக்தியாகிய பேரின்ப வீட்டை அடைய முற்படல் வேண்டும். இந்நால் முறையாக, சிவ தீட்சை பெற்றுச் சைவா நூட்டானம் செய்து, சிவபெருமானை வழிபடும் மெய்யன்பர்களுக்கு உதவியாக, வெளிவருகின்றது. இதில் சைவா நூட்டான விதியும், அவற்றிற்குரிய தத்துவவிளக்கங்களும், தெளிவாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன. சைவா நூட்டானம், பாவனை, மங்கிரம், கிரியை என முத்திறப்படும். பாவனையின்றி ஒதப் பெறும் மங்கிரங்களும், செய்யப் பெறும் கிரியைகளும் குறித்த பயனைத் தர மாட்டா. ஆகையால், பாவனை, மங்கிரம், கிரியைகள், எல்லாவற் றின் விளக்கங்களும் படங்களும், இதில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன. கீயானச் செய்யுட்களும், அருளாசிரியர்களின், தோத்திரப்பாடல் களும் இதில் இடம் பெறுகின்றன. சுமார் 80 பக்கங்கள் கொண்ட இந்நால், பிரதி ஒன்றுக்கு கிரயம் 0.75. ந. பை. அஞ்சற்செலவு 0.25. ந. பை.

சிடைக்குமிடம்:-

சிவாகம சித்தாங்த பரிபாலன சங்கம்
தேவகோட்டை.

SUPREMACY OF DHARMA

Sadhu Sudarshan

Neither on account of lust, fear or greed
nor even of danger to life should Dharma be
given up.

—Bharata Savitri

A virtuous King lived near Mathura.

As a result of his past karma, he became a leper.

Not all the Vaid and medicines of his country
could cure him of his vile disease.

So much so the King became very dejected.

He decided to immolate himself by jumping into
the Ganga and started to Prayag for the purpose.

Just at that time a new Vaid came to him.

Said he: "King! I have heard all about you, the
treatments you have had, and your present decision.
All that I ask you now is to defer your decision for a
while and give me a chance to cure you; for I feel
strongly that I can cure you."

The King was impressed with the Vaid's appearance
and manners, so he relented.

Continued the Vaid: "King! I need for the treatment
a live swan. Please arrange to procure one."

The King immediately sent for a hunter and
ordered him to bring a live swan and added: "As it
is needed for my treatment, be quick about it."

The hunter went straight out in search of a swan.

The above article is reproduced with the kind permission
of the Editor of 'Bhavan's Journal'

A few days later he came across a swan couple on the waters of a lake. He was preparing to catch them; but the swans apparently scented danger and flew away.

The hunter could not sight any swan for some days after.

The King became impatient and, calling the hunter, thundered: "If you do not bring a live swan with in three days, I shall kill you along with your family!"

Hearing this threat, the hunter sent his companions in all directions in frantic search of a swan.

In the renewed search, however, the hunter could locate two swans on the shore of another lake.

To his surprise he saw a Vaishnava saint seated on the shore worshipping Hari. Those two swans sat near him without the least fear.

The hunter recalled how on a previous occasion he saw two swans and how even before he opened his hunting kit, they took to flight, while right before his eyes he could see them lolling near the sadhu fearlessly.

This gave the hunter an idea.

He also dressed himself like a Vaishnava sadhu in order to gain the confidence of the swans.

He put on garlands of Tulsi beads; painted his forehead and body with the marks of a Vaishnava; wore Tulsi leaves and advanced towards the swans.

At his approach, the male bird saw him by the corner of his eyes and said to his mate: "My dear! That rogue has disguised himself as a Vaishnava saint in order to catch us."

Hearing it the female bird replied: "I agree that he comes to catch us. Even so, I feel we should not flee. I have a feeling that it was the same hunter who sighted us the other day seeing whom we took to flight. Today he has changed his strategy; seeing us unafraid in the presence of this devotee of Hari and, therefore, comes to us in the disguise of a Vaishnav. Whatever his motive, I for one would not like to falsify his faith that the utterance of Lord's Name or the assumption of the form of His devotee, achieves the impossible. It really does not matter if the man is disingenuous. His form is good enough. Even if it means my death, I should help to vindicate the potency of devotion to Hari. That being my cherished dharma, I should gladly welcome death at his hands. We should therefore not flee from him."

The male swan too agreed.

They did not fly away at the approach of the fake devotee.

The hunter neatly caught the male bird leaving its mate behind and carried it to the King.

Not being able to bear the separation from its partner, the female swan flew of its own accord and fell into the hands of the hunter, to his wonder. Reaching home, the hunter confined them in a cage which he later delivered the king.

At this the King felt extremely happy and calling the Vaid, handed him the two swans.

The Vaid too felt satisfaction as the birds were hefty.

Seeking the Queen, the Vaid told her: "Queen! You and the King please take your bath and after taking your food, both of you come here. I shall paint

the King's affected parts with the blood from the vein of this swan and give you an unction for application on the affected parts of the King four times a day. After treatment for three days in this manner, the King's disease will disappear!"

The Queen had hardly started following the directions of the Vaid when Lord Hari, the beloved of His devotees, came there in the form of a Brahmin Vaid.

Thought the Lord before coming: "The hunter aped my devotee's form. Knowing it to be hypocritical and dangerous, these two swans, of their own volition, have staked their lives, if only to uphold the dharma of devotion to me. I should be failing in my duty if I do not substantiate their faith by saving them."

The Lord carried a bottle of oil with Him.

Seeing Hari-Vaid, the King was fascinated.

Addressed the Brahmin-Vaid: "King! why do you have to kill these poor birds for providing a cure for your disease? I have in my hand a specially medicated oil and a mere daub of it on your body will make your vile disease disappear instantaneously. Take it and try."

Receiving the bottle from the King of Vaidas, Hari, the King applied a little of it over his body and lo! at that very moment all the disfigurement on the King's body vanished, and he stood resplendent, shining like molten gold.

Everyone present was full throated in his praise for the new Vaidya-Brahmin, and the King fell at his feet, praying:

“O, King of Vaid! Adorations unto thee. My desire has been fulfilled. You have rescued me from the ocean of vile diseases.”

The King offered the Brahmin-Vaid any amount of wealth in return for his services.

Replied the Brahmin-Vaid: “King! If you have no objection, you may give these two swans to me now. Whatever more you may want to give, you may send to my Guru” and mentioned the name of a real Vaidya. The King sent all the money to that address.

Lord Hari, on coming out, released the swans which expressed their gratefulness to Him who then returned to Vaikuntha.

In the meantime the hunter too had a transformation.

Argued he: “If my disguise as a devotee of Hari could draw the swans to me like the way it did, what infinite power should real devotion to the Lord fetch me?”

From that day, he gave up his cruel calling and rightaway plunged into chanting the Lord’s Name.

In course of time he became a real saint.

Devotion to the Lord is our greatest dharma.

உலகத்தில் எல்லாவருத்தங்களும் சங்கடங்களும் விரோதங்களும் இந்த நான் என்பதின் உரிமைகளால் தான் ஏற்படுகின்றன. பிரபல ஆங்கிலப் பேராசிரியர் (H. G. Wells) எச். ஜி. வெல்ஸ் என்பவர் மனிதனின் உரிமை என்கிற பிரச்சனையைக் கிளப்பி மகாத்மா காந்தியடிகளின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார். அதற்குப் பதில் காந்தியடிகள் “உங்கள் கேள்வியே தவருனது. மனிதனுக்கு உரிமைகளே கிடையாது, கடமைதான் உண்டு” என்கிறார்.

ஞானப்பழம்

புலவர், திரு. வே. அரசு அவர்கள்,
தமிழ்சிரியர், எனச்சிபாளையம்.

உலகத்தின் முதலாய் நின்ற ஒருதனிப் பொருளே போற்றி கலைகட்கு முனர ஒண்ணுக் கருணைவாரிதியே போற்றி! மலை விற்கைப் பெருமான் கண்ணின் காந்தமா மனியே போற்றி! புலமைக்கும் தலைமை யான புண்ணியா! போற்றி! போற்றி! மெய்யன்பர்களே!

எப்பொழுதெல்லாம் தருமம் தாழ்ந்து அதருமம் பெருகுகிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் என்னை நானே பிறப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

யதா யதாறி தர்மஸ்ய கலானிர வதி பாரத!

அப்யுத்தான மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ரூஜாமயஹும்!

— என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா குருகேஷத்திரப் போர்க் களத் திலே அருச்சனைப் பார்த்துக் கூறுகிறார். அல்லாமலும், உலகத்தில் நல்லவர்களைக் காப்பதற்கும், கெட்டவர்களை அழிப் பதற்கும், தருமத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன்.

பரித்ரா ஞை சாதாரும் விநாசாய சதுஷ்கருதாம்

தர்மஸம்ஸ் தாப நார்த்தாய சம்பவாமி யுகே யுகே!

என்று அப்பகவானே பகவத்கீதயிலே சொல்லியுள்ளார்.

அந்த முறையிலே, எப்பொழுதெல்லாம் நேர்மை கெட்டு, ஒழுக்கம் பாழ்பட்டு, மக்கள் சீர்குலைகிறார்களோ அப்பொழுதெல்லாம் இறைவன் பலவேறு உருவங்களில் உலகில் தோன்றித் தருமத்தை நிலைநாட்டுகிறார்.

இவ்வாறு உலகில் அதருமத்தின் வளர்ச்சியும், தருமத்தின் தாழ்வும் பலமுறை ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

“தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும்
தருமம் மறுபடி வெல்லும் என்னும்
மருமத்தை” — நாமறியவே

—அஞ்ஞானிகளாகிய மக்கள் தெரிந்து கொள்ளவே—இராமனும், கிருஷ்ணனும், கந்தனும், கணேசனும் உலகிலே பிறக்க நேரிட்டது. கார்த்திகையனும்—ஞானப்பழுத்தைப் பிறர்க்கு வாரி வழங்கிய—தந்தைக்கும் ஞானரசத்தைப் பருக்கொடுத்த—ஞானப்பழமாக விளங்குகின்ற முருகப்பெருமானும் உலகத் திலே தருமத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவே பிறந்தார்.

“ஆப்பிள்பழம் உண்டால் அத்தனையும் இரத்தம்” —என்பார்கள், அதுபோல, முருகப்பெருமான், நன்கு முற்றி முதிர்ந்த செம்பழம். அத்தகைய ஞானப்பழம் பற்றிப்பேச வேண்டுமானால்—ஞானப்பழுத்தன் தோற்றமும் சொல்லியாக வேண்டும்; இல்லாமல் முடியாது. எனவே, முருகப்பெருமானின் தோற்றத்தை முதலில் கூறுத்தொடங்குவோம்.

ஞானப்பழம் என்னும் இனிமையான பெயரால் முருகப்பெருமான் அழைக்கப்படுகிறார். அருணகிரிநாதர், இறைவன் முருகனை ஞானபண்டித சாமி என்றும் ஞானபண்டித நாதா என்றும் அழைப்பார்; ஞானமொழிபேசும் ஒரு முகத்தை வேண்டுவார்; ஞானத்தேனமுதை வாரி வழங்குமாறு கேட்பார். அவர் “நீயே நானுக இருக்கின்ற” —“நீயான ஞான வினாதந்தனை என்று ந் அருள்வாய்”— என்று கேட்கின்றார்.

நாதவிந்து கலாத் நமோநம
வேத மந்தர சொருபா நமோநம
ஞானபண்டித சாமி நமோநம வெகுகோடி
நாமசம்பு குமாரா நமேநம
போக அந்தரி பாலா நமோநம
நாகபந்தம யூரா நமோநம பரதரர்
சேத தண்டவி ஞேதா நமோநம
கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம
தீர சம்ப்ரதம வீரா நமோநம கிரிராஜ
தீப மங்கள ஜோதி நமோநம
தூய அம்பல லீலா நமோநம
தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம அருள்தாராய!

அருணகிரியார் பாடலைத் தொடங்கிப் பாட ஆரம்பித்த டடனேயே, ஞானபண்டித சாமி என்று அழைக்கின்றார். இன் கிளிரு பாடலிலே,

வேத மந்த்ர சொருபா நமோநம

ஞானபண்டித நாதா நமோநம
வீரகண்டெகாள் தாளா நமோநம அழகான

மேனி தங்கிய வேவே நமோநம

வான பைந்தொடி வாழ்வே நமோநம

வீறுகொண்ட விசாகா நமோநம அருள்தாராய்
என்று அழைக்கின்றார்.

ஞானபண்டிதசாமி, ஞானபண்டிதநாதன், ஞானப் பழ
மாகிய முருகப் பெருமான் அசுரர்களை அழித்து நல்லோர்க்கு
நலமருள, தேவர்க்கு வாழ்வருளப் பூமியில் தோன்றினார்.

பாடும்சீர் ஆவினன் குடிமுதல்

ஏரகம் சீர்லைவாய் அன்பர்

தேடும்நல் செருத்தனி பரங்குன்றம்
பழமுதிர் சோலையு மெல்லாம்

நாடுமுன் அடியரை நமனனுகான்

எனைவந்து துன்பங்கள் தொடர்ந்தால்
நீடுபுகழ்ச் செங்கோடைக் குமரனே

நீயிருக்க நானேன் அஞ் சுவனே!

அன்புடைப் பெருமக்களே!

கந்தபுராணம் நம் சொந்தபுராணம். அந்தானில் ஸ்ரீ கூறு
முகப் பெருமானின் அருட்சிறப்புக்களெல்லாம் பொதிந்துள்ளன.

இளையா யழகியா யேறார்ந்தா னேறே

உளையாடியென் னுள்ளத் துறை -

என்று பக்தர்கள் கேட்பார்கள்; வேண்டுவார்கள்.

கந்தபுராணக் கதைக்கு ஆழ்ந்த தத்துவப் பொருளான்டு. பக்தி, விசுவாசம், ஞானநெறி, உண்மை, இரக்கம்; அன்பு, அகத்தூய்மை, அச்சமின்மை, செருக்கின்மை, புலன்டக்கம் என்பன தேவசம்பத்துகள்.

செருக்கு, சினம், கொடுமை, பொய்ம்மை, ஒழுக்கமின்மை, இரக்கமின்மை, பொருமை, அறியாமை-இவை அசுரசம்பத்துகள்.

(தொடரும்)

காஞ்சி ஞானப்பிரகாசர் திரு மட முதல்வர் தவத்திரு ஞானப் பிரகாச தேசிக பரமாச்சாரிய அடிகளார் அவர்கள் அவிநாசி விஜயம்

ஸ்ரீலஸ்தீ சுவாமிகள் அவர்கள் 14—6—67 முதல் 9—7—67 முடிய 27 நாட்கள் அவிநாசியில் முகாம் செய்து ‘சிவஞானபோதம்’ என்னும் சாத்திர நூல்ப்பாடம் சொன்னார்கள். நாடோறும் வகுப்பில் 50 பேருக்கு மேல் கலந்து பாடம் கேட்டுப் பயன் பெற்றனர். வகுப்பு நாடோறும் இரவு எட்டு மணி முதல் 10 மணி வரை நடைபெற்றது ‘சிவஞானபோத’ வகுப்பு நிறைவு விழா’ 9—7—67 அன்று அவிநாசிச் சிவபெருமான் திருக்கோயிலில் நடைபெற்றது. காலையில் சுவாமிகளிடம் புன்செய்ப்புளியம்பட்டி அன்பர்கள் 16 பேரும், அவிநாசியன்பர்கள் 14 பேரும் சமயதீக்கை பெற்றுக் கொண்டனர். பிற்பகல் 5 மணிக்கு அவிநாசியப்பர் திருக்கோயிலில், சுவாமிகள் அருளுரை வழங்கினர். இரவு 10 மணிக்கு விழா இனிதே நிறைவேறியது.

இராகம்: ஜெகன்மோகினி

தாளம்: ரூபகம்

பல்லவி

ஆதரி தயாபரி

கீத மயமானவளே

(ஆதரி)

அனுபல்லவி

ஆதி ஜெகன்மோகினியே

அபயம் தந்திடுவாய்

(ஆதரி)

சரணங்கள்

1) வேதங்கள் போற்றிவரும்

வர தாயகியே துதித்தேன்

நாத ஸ்வருபமான

நாயகியே நம்பினேனே

(ஆதரி)

2) பாதகம் பல புரிந்தேன்

பாவியாக நான் திரிந்தேன்

மாதா மகேஸ்வரியே

மனமுவந்து அருள்வாயே

(ஆதரி)

3) அனுதினமும் உண்டதுதி

செய்தேன் அருள் புரிந்திடுவாய்

களவிலுளை நான் மறவேன்

காத்தருள்வாய் கருணைபுரி

(ஆதரி)

வி. கே. முத்தையா பிளை பி. ஏ., பி. எல்.,

வள்ளுவரூபேட்டை, திருச்சிநல்வேலி-3,

தொண்டை மண்டலாதீனம் பூநப்பிரகாச தேசிக
சுவாயிகள் மடாலய குருமஹா சந்திதானம்
சீலநீ ரூநப் பிரகாச தேசிக சுவாயிகள் அவர்கள் அருளிய
சிறப்புச் செய்யுள்

மகராச மாணிக்கம் பிள்ளையனப் புலவரெலாம்
வழங்குஞ் சீரான்
நிகராவ ரொருவருஞ்சிங் கீலரெனவே நிலவுயிசை
நீண்ட செல்வன்
சுகராதி முநிவரெனத் தணியுந்தன் றலைவனியுந்
துணிந்த நல்லோன்
பகராறு பத்தொடுமூன் ஞம்அடியர் போற்றகவல்
பாடி ஞனே.
தொல்காப்பி யம்பழைய தூயதமிழ் நூல்களெலாந்
துருவி யோர்ந்த
பல்காப்பி யப்புலமைப் பெருக்கொடுசொற் பொருள்வளங்கொள்
பாடல் வல்லோன்
உல்காப்பி ரியக்கொடையன் உயர்ந்தோர்க்கெல் லாந்துணவன்
உள்ளத் தூயன்
அல்காப்பி ராணடிக்கே அகத்தையிட மாத்தருமெய்
யன்பன் வாழ்க.

திருத்தொண்டர் போற்றித் திருவகவல்
திருச்சிற்றம்பலம்
விநாயகர்துதி
காப்புவெண்பா

திருத்தொண்டர் போற்றித் திருவகவல் பாடத்
திருத் தமிழ்ச்சொல் நாவோலிக்கச் செய்யும்-பெருத்த
வயிறுடையான் மெய்ஞ்ஞான வாழ்வுடையான் நீண்ட
கயிறுடையான் செம்பொற் கழல்

காப்பு-ஆசிரியப்பா

நல்லார் தமிழ்மறை நம்பிக் குரைத்த
பொல்லாப் பிள்ளையார் பொன்னடி காப்பே

- 2 திருத்தொண் டத்தொகை செய்தவா ரூர்
திருத்தண் டமிழ்மலர்ச் சேவடி காப்பே
- 3 வெம்பு மதியார் வீடுறச் சரிதைசொல்
நம்பி யாண்டார் நல்லடி காப்பே
- 4 துக்கிய திருவடி துதிக்கும் குன்றையார்
சேக்கிழார் நாயனார் திருவடி காப்பே.

நால்

- 1 தில்லை யம்பலத் திருநடந் தொழுஞ்சீர்த்
தில்லை யந்தணர் திருவடி போற்றி
- 2 திருவினு நல்ல மனைவியைத் தீண்டாத்
திருநீல கண்டர் தெருளடி போற்றி
- 3 மயற்பகை முனிக்கே மனைவியை யளித்த
இயற்பகை முனிவர் இஜையடி போற்றி
- 4 முளைகொண் டமுது முடித்தலூல் றறத்தார்
இளையாண் குடியார் எயிலடி போற்றி
- 5 தத்தா நம்ரெனச் சாற்றியன் குறையுய்
வித்தார் மெய்ப்பொருள் வீறடி போற்றி
- 6 இறகொன்று துடியும் இச்சுந் தரனும்
புறகென் விறந்மிண்டர் பொன்னடி போற்றி
- 7 அமர்மனை மகஞெனும் அருந்துலை யேறி
அமரமர் நீதியார் அடியினை போற்றி
- 8 பறித்த யானையைப் பாக்ரொடு மாய்த்த
எறிபத்த நாயனார் ஏரடி போற்றி
- 9 ஈனனதி தூரனுக் கின்னுயி ரீந்த
ஏனுதி நாயனார் இலகடி போற்றி
- 10 கண்ணிடந் தப்பிய காளத்தி வேடனார்
கண்ணபப நாயனார் கழலடி போற்றி
- 11 குங்கிலி யம்பெறாக் குணவதி தாலியைச்
செங்கையால் விற்கேரூர் திறவடி போற்றி
- 12 ஊனமில் மகளின் ஒருமுடி கொடுத்த
மாணக்கஞ் சாறர் மலரடி போற்றி

- 13 அரிவா னாற்றலை யரியத் துணிந்த
அரிவாட் டாயர் அளியடி போற்றி
- 14 தேனூர் குழலிலைந் தெழுத்துஞ் சேர்த்திசை
ஆனுய நாயனூர் அருளடி போற்றி
- 15 சீர்த்தியாய் மும்மையால் சீருல காண்ட
மூர்த்தி நாயனூர் முகிலடி போற்றி
- 16 முருகார் மாலைகள் முதல்வர்க் கணிந்த
முருக நாயனூர் முருகடி போற்றி
- 17 உள்ள முருகி உருத்திரம் பாடிய
வள்ளல் பசுபதி மாவடி போற்றி
- 18 காளை யேறியோர்கழலடி காண
நாளைப் போவார் வாளடி போற்றி
- 19 அறுவை யொலித்தே அடியவர்க் களிதிருக்
குறிப்புத் தொண்டர் குரைகழல் போற்றி
- 20 கண்டே தந்தையின் காற்கண் வெட்டிய
சண்டே சுரஞூர் தாண்மலர் போற்றி
- 21 தேவுக் கரசர் திருவடி துதிக்கும்
நாவுக் கரசர் நறைமலர் போற்றி
- 22 நலத்தகு பாண்டியன் நயனுடை யமைச்சர்
குலச்சிறை நாயனூர் குலவடி போற்றி
- 23 அருமையின் மிக்க அட்டமா சித்தராம்
பெருமிழ லூப்பிரான் பிறங்கடி போற்றி
- 24 ஆலங் காட்டில் அருள்நடங் கண்ட
சீலப் பேயார் சேவடி போற்றி
- 25 அப்புநற் பந்தர் அமைத்த தொண்டர்
அப்பூதி யடிகள் அணிகழல் போற்றி
- 26 சீல மனைவியைச் சிலம்பியால் துறந்த
நீல நக்கர் நீளடி போற்றி
- 27 நீர்நிறைத் தெழில்விளக் கேற்றிய நின்மலன்
சீர்நமி நந்தி தெருளடி போற்றி
- 28 வானவர் குழந்தை வண்டமிழ் வேந்தர்
ஞானசம் பந்தர் நல்லடி போற்றி

29 மான்காரன் தூதினை மறுத்த ஏயர்
கோன்கலிக் காமர் வான்கழல் போற்றி

30 ஞால முய்ய நாளென்றி யுரைதிரு
மூல நாயனார் முளரிகள் போற்றி

31 கண்டெரி வின்றியும் தண்குளம் தொட்ட
தண்டி யடிகள் தாமரை போற்றி

32 தொண்டர் அமுதுணச் சூதும் ஆடிய
தொண்டர் மூர்க்கள் துஜெயாடி போற்றி

33 சுந்தரர் நண்பர் சோமாசி மாறர்
ஜந்தெழுத் தோதுவார் அருளாடி போற்றி

34 கனிவுடன் நாடொறும் கன்மலர் சாத்திய
முனிவர்த் சாக்கியர் மொய்கழல் போற்றி

35 சிறக்க வேள்விகள் செய்த அந்தணர்
சிறப்புவி நாயனார் சீராடி போற்றி

36 கறுத்த பயிரவர் கருத்தறிந் தரிந்த
சிறுத்தொண்ட ஞாசெந் திருவடி போற்றி

37 அழனிறன் சிலம்பொலி அமுதங் கேட்கும்
கழறிற் றறிவார் கழலடி போற்றி

38 பார்புகழி ப.ஃ.நிருப் பணியினில் மகிழ்பவர்
ஏர்கண நாதர் எழிலடி போற்றி

39 தோடார் செவியன் துஜெயாடி சுமந்து
நாடாள் கூற்றுவர் நாடாடி போற்றி

40 துய்யவே தாந்தச் சொன்மலை ஆய்ந்த
பொய்யடி மையிலார் புகழடி போற்றி

41 எறிபத் தரிடம் என்னையும் கொல்கெனும்
நெறிபுகழ்ச் சோழர் நிலையாடி போற்றி

42 அரும்பசும் பொன்னூ றதிகம் அளித்த
நாசிங்க முளையர் பரவடி பேசற்றி

43 தினத்துக் கொருமீன் சிவனார்க் கிட்டநன்
மனத்ததி பத்தர் கனத்ததாள் போற்றி

44 சீர்வளர் மனைவியின் செங்கை தறித்த
தார்வளர் கைக்கலிக் கம்பர்தாள் போற்றி

45 உதிரங் கொண்டே ஒளிவிளக் கேற்றும்
மதியினர் கலியர் மாண்டி போற்றி

46 தீங்கு சொற்ற திருவிலார் நாவினை
வாங்கிய சத்தியார் வணக்கமுல் போற்றி

47 மெய்யனு பவக்கவி விளம்பிடு மரசர்
ஜூயிடகள் காடவர் ஜூயிடி போற்றி

48 சீர்சிகை எரித்த சிவன்பெரும் பத்தர்
ஏர்கணம் புல்லர் இசையடி போற்றி

49 காரிக் கோவை கழறிய முத்தர்
காரி நாயனார் கவினடி போற்றி

50 மங்கையர்க் கரசி மணைளர் சிவநெறி
நின்றசீர் நெடுமா றன்னடி போற்றி

51 தாயிலார் தமையக மனக் கோயிலுள் அமர்த்திய பூசைசெய்
வாயிலார் நாயனார் தாயடி போற்றி

52 வினையடு வார்நல் விருந்திடு வார்போர்
முனையடு வார்அளி மொய்க்கமுல் போற்றி

53 பூவினை எடுத்தவள் பூங்கை துணித்த
சீர்கழற் சிங்கர் தேவடி போற்றி

54 இடங்கழி கெள்றெப் பொருளையும் வீசும்
இடங்கழி நாயனார் இலகடி போற்றி

55 அரும்பெருந் தலைவி அரசியின் முக்கை
அரிசெருத் துணையார் அரும்பதம் போற்றி

56 அகம்படி மையினு லரும்பொன் பெற்ற
புகழ்த்துணை நாயனார் பூவடி போற்றி

57 இறைவனெல் லெடுத்த உறவினர் உறுப்பைக்
குறைத்தகோட் புலியார் குரைகழல் போற்றி

58 மெய்த்தவ வொழுக்கமும் வேடமுறை மெய்ப்
பத்தாராய்ப் பணிவார் பதமலர் போற்றி

59 வரமனும் திருவாய் மலர்ந்தபோ தெல்லாம்
பரமணையே பாடுவார் பதாம்புயம் போற்றி

60 சித்த முழுதும் சிவன்பால் வைத்தபல்
மெய்த்திருத் தொண்டர் மெய்யடி போற்றி

61 எருர் கயிலையி வெழுசிவ கணம்எனும்
ஆரூர்ப் பிறந்தார் அணியடி போற்றி

62 முப்போ துந்திரு மேனி தீண்டுவார்
ஒப்போ தருஞ்சீர் உறுங்கழல் போற்றி

63 முழுந் ருஷ்சிய முனிவர் எம்மனேர்
வழுவார் பிறவி ஒழியடி போற்றி

64 எப்பால் உலகில் எவரடி யார்கள்
அப்பால் அடியார் அமுதடி போற்றி

65 நேசமாய் உள்ததில் நெடுந்தளி கட்டிய
ஒசலார் நாயனூர் தேசடி போற்றி

66 மங்கல மதுரை மாபெருந் தேவி
மங்கையர்க் கரசீயார் மணியடி போற்றி

67 ஆசை உடையார் னன்பர்க் குடையளி
நேச நாயனூர் நிதியடி போற்றி

68 பொங்கெழில் மாடக் கோயில்கள் புனைந்தகோச்
செங்கட்ட சோழர் செல்லடி போற்றி

69 பாலசம் பந்தரின் பதிகமோடி யாழ்பயில்
நீல கண்டயாழ்ப் பாணர்தாள் போற்றி

70 விடையவர் தோழரை வியப்புறப் பெற்ற
சடைய நாயனூர் கொடையடி போற்றி

71 இசையிகு சுந்தர மூர்த்தியை சுந்தருள்
இசைஞானி யம்மையார் இன்னடி போற்றி

72 எம்பிரான் அடியார்க் கடியனுய் இலங்கிய
தம்பிரான் தோழர் தயாவடி போற்றி

73 மயிலை இடப்புறம் வைத்தமா யோகி.
கயிலை யடியார் கழலடி போற்றி

திருச்சிற்றம்பஸம்

திரு. P. N. இராஜமாணிக்கம் அவர்கள்,
பாண்டிச்சேரி.

‘ஆடிப் பெருக்கு’

புலவர். வி. சொக்கலிங்கம் அவர்கள்,

தமிழ்த்துறை ஆய்வாளர்,

சர்க்கால், தஞ்சாவூர்,

‘ஆடிப்பட்டம் தேடி விடது’ என்பது பழமொழி. ஆடிமாதம் பிறந்து விட்டால் சைவக் கடும்பங்களுக்கு ‘சுத்தமாம் சுவாதி நாளில் சுந்தரர் கைலை சேர்ந்த’ நினைவு வரும். பின்னொக்கும் பெண்களுக்கும் ‘ஆடிப்பெருக்கு’ என்னும் ‘பதினெட்டாம் பெருக்கு’ நினைவு வரும். இப்பதினெட்டாம் பெருக்குக்கு ஒரு பெருஞ்சிறப்பு உண்டு.

கல்விடைப் பிறந்து போந்த வெள்ளம் ஆனி மாதத்தில் பொன்னி, பொருநை, முதலான ஆறுகளில் பெருக்கெடுத்து வரும். ‘ஆனியில் வெள்ளம் வந்தது’ என்றவுடனே, மதுரையில் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டு மக ஷிஞ்மீன் கூடிய நாளில் வைகையாறு உடைப்பெடுத்ததும், வந்திக்காக சொக்கலிங்கப் பெருமான் பிட்டுக்கு மண் சுமந்ததும் நினைவுக்கு வரும். நிற்க, அதுவரை வெப்பத்தால் காய்ந்து கிடந்த வயல்களிலும் வயலீச் சார்ந்த இடங்களிலும் அப்புதுப் புனல் வெள்ளத்தினைப் பாய்ச் சுவர். உழவர்கள் வயல்களில் உழுவிதாழிலை மேற்கொள்வர். மற்றவர்கள் வயலீச் சார்ந்த இடங்களில் காய்களித் தோட்டம் அமைத்தல் முதலான செயல்களை மேற்கொள்வர். குடிதண்ணீருக்கு அதுவரை துண்பம் அடைந்து வந்த பெண்டிரும் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவர். இவ்வாறு யாவருக்கும் மகிழ்ச்சியை யூட்டுவது இப்புதுப்புனல் வெள்ளம்.

‘நிழலநுமை வெய்யிலில் தெரியும்’ என்பது பழமொழி. அதுபோலத் தண்ணீர் அருமை கோடையில் தெரிந்தது. தண்ணீர் கிடைக்காத இக்காலத்தில் தண்ணீரைச் சிக்கனமாச் செலவு செய்வர். ஆற்றில் தண்ணீர் வந்ததும் சற்று தாராள

மாகச் செலவு செய்து பயன்டைவர். அப்படிப் பயன்டைந் தவர்கள் அதற்கு நன்றி சொல்ல முற்பட்டனர். தமிழர்கள் என்றும் செய்ந்றிய யடையவர்கள்.

தூரபன்மாவின் கொடுஞ்செயலினால் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் துன்பம் அடைந்தார்கள். சிவனருளால் முருகப் பெருமான் தோன்றி சூரை வதைத்துத் தேவர்களைச் சிறைமீட்டி இந்திரனுக்கு முடிகூட்டினார். அதனால் முருகனுக்கு நன்றி செலுத்துமுகத்தான் இந்திரன் தனது மகள் தெய்வயானையை முருகனுக்கு மனம்புரிவித்தான் என்று கூறுவது கந்தபுராணம்.

உழைப்பால் பெற்ற செந்தெல்களை வீடு சேர்த்த மக்கள் தைத்திங்கள் முதலாம் நாள் பொங்கலிட்டு ஞாயிறு எனப்படும் சூரியனுக்குப் படைத்து வணங்குகின்றனர். மக்களுக்குத் தன் ணீர் வேண்டும். அது மழைமூலம் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. அதற்கு சூரியவெப்பம் வேண்டும். அதற்குக் கடவுள் ஆகவன். ஆகவே பொங்கலன்று ஞாயிறுக்கு நன்றி சொல்லுகிறோன்.

பொங்கலன்று ஒரு சிறு செயல் நடக்கும். அதனைப் பல ரும் கவனிப்பதில்லை. பொங்கலிட்ட அடுப்பிற்குச் சோறூட்டி நன்றி கூறுவதே அதுவாகும். புதிதாக இட்டுப் பொங்கலிட்ட இரண்டு அடுப்புகளுக்கு முன்னும் இரண்டு இலைகளிட்டுப் பொங்கல் வைத்துத் தேங்காய் உடைத்துப் பழம் வெற்றிலை பாக்குவைத்துச் சூடமேற்றி வழிபடுவார். அகன் பின் சர்க்கரைப் பொங்கலில் கொஞ்சமும், வெண்பொங்கலில் கொஞ்சமும்எடுத்து இரண்டு அடுப்புகளிலும் அப்பினிட்டுத்தான் பிறகு பொங்கல் சாப்பிடுவார். வேடிக்கையாயினும் கருத்துண்டு. பொங்கலைச் சமைப்பதற்கு உறுதுணையாக இருந்து ஆக்கித்தந்ததால் அடுப்புக்கு நன்றி சொல்லுகிறோன், தமிழன். இவன் இவ்வாறு செய்யா விடில் அடுப்பு கோபித்துக் கொண்டு ‘ஓ தமிழா! நீ எனக்கு நன்றி சொல்லவில்லை; இனிநான் உனக்குத் துணைசெய்யமாட்டேன்’ என்று மாயமாய்ப் பறந்து போய்விடாது. இப்படி அசையாப் பொருளுக்கு நன்றி சொல்லுகிறோன். அசையும் பொருளாகிய மாடுகளுக்கு நம்முடனுழைத்த நன்றிக் கறிகுறியாக அம்மறுநாளே மாட்டுப் பொங்கலிட்டு, அவைகளை அன்று ஒரு நாள் சுதந்திரமாக அவிழ்த்து விட்டு நன்றி தெரிவிக்கின்றன.

இவ்வாறெல்லாம் நன்றி சொல்லும் தமிழன் மனிதர்களுக்கு நன்றி சொல்லாது விடுவானு?

இந்த அடிப்படையில் எழுந்த விழாவே ‘ஆடிப் பெருக்கு’. நெல் விளைச்சலுக்கும், மற்றைத் தானிய காய்களி முதலான வற்றின் விளைச்சலுக்கும் துணைபுரிவது தண்ணீர். ஆற்றில் வந்த தண்ணீரை வாலுக்குப் பரய்ச்சியவுடன் ‘நல்லேர் கட்டும் விழா’ நிகழும். அதுகாலை பூசை செய்து வழிபடுவது வயலுக்கும், ஏர், கலப்பை முதலானவைகளுக்கும் நன்றி சொல்வதற் காகவே யாகும்.

புதுப்புனல் முதன்முதலாக ஆற்றில் வரும்போதே ஆற்றங் கரையோத்திலுள்ள மக்கள் தங்கள் பகுதிகளில் தண்ணீர் வரும்போது தேங்காயுடைத்துச் சூடமேற்றி வணங்கி நன்றி செலுத்துவர். மண்ணினைப் ‘பூமிதேவி’ என்றும், விண்ணினை ‘ஆகாயவானி’ என்றும் பெண்பாலாகக் கருதிய மக்கள் தண்ணீரையும் ‘காவிரித்தாய்’ என்றனர். தீபாவளியன்று வீட்டிலேயே குழாயடியில் நீராடியவர்களையும் ‘கங்கா ஸ்நானம் ஆச்சா?’ என்று கேட்பது போலே, எந்த ஆற்றுக்குப் போய் நீராடி வந்தாலும் ‘காவிரிக்குப் போய் வந்தீர்களா?’ என்று கேட்பது தமிழக வழக்கு. அதன்மூலம் காவிரிக்குச் சிறப்புக் கொடுத்து அதனைத் தெய்வமாகக் கருதினர்.

ஆடித்திங்கள் பதினெட்டாம் நாள் கட்டுக் கழுத்தீயர் களும், பிள்ளைகளும், புதுமணமக்களும் நீராடிக் கோடியுடுத்து, அணிகளனிந்து ஆற்றங்கரையில் விழவெடுப்பர். பத்துப் பன்னிருவர் கூடி ஆற்றின் நடுவில் மணலெடுத்து ஈரத்தோடு குவித்துவைத்து, அதற்க மஞ்சள் குங்குமம், சாற்றி மலரிட்டு, காதோலை, கருவளையல், கருமணி, மணப்பொருள்கள் முதலான வைகளை வைத்து, பச்சரிசியில், பாசிப்பாநுப்பு வெல்லம், பொட்டுக்கடலை, எள், ஏலம் முதலானவைகளைச் சேர்த்து வைத்துத் தேங்காயுடைத்துச் சூடமேற்றி வணங்குவர். வணங்கிய பின் கட்டுக்கழுத்தீயர் ஒருவருக்கொருவர் கழுத்தில் மஞ்சள் கயிற் றினைக் கட்டுவர். அப்படிக் கட்டிய கயிறுகள் ஒவ்வொருவர் கழுத்திலும் நிரம்ப இருக்கும், பெண்கள் பல்லாண்டுகாலம் கணவகீருடு வாழுவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினை வெளிப்படுத்

(தொடர்ச்சி அடுத்த பக்கம் பார்க்க)

ஏற்றருள்வாய்!

திரு. இரா. துரைசாமி அவர்கள்,
நிறைநிலை, செந்தமிழ்க்கல்லூரி,
திருப்பனந்தாள்.

அடியார்கள் சிந்திக்கும் உருவில் வந்து
ஆட்கொள்ளும் பெருமானே குமரா! உன்னை
துடிக்கின்ற இதயத்தால் துணையாய் ஏற்றேன்
துதிபாடிப் பிறவிதனை விரட்ட லுற்றேன்
கடிகாவாம் உன்னுள்ளச் சோலை புக்கு
களித்திருக்க அருளாயோ கந்தா! இன்பப்
படிப்பினையை என்சிந்தைக் கேற்றி தூவத்து
யரம்பொருளே கடைக்கணித்த ரூள்செய் வாயே!
பொன்பொருள்கள் இவ்வுலகில் தேவை யில்லை
புதுப்பதவி மண்ணுசை எனக்கு வேண்டாம்
என்னுயிரை உன்னிடத்து ஒப்ப டைத்தேன்
எப்படியோ என்செய்தோ நற்கதிக்கு
முன்னேற்றி வைத்தருள்வாய் முருகா! ஞால
முதற்பொருளே வேலவனே கந்தா! நன்மைக்கு
இன்னமுமேன் தயங்குகின்றுய் விரைவில் வந்து
ஏற்றருள்வாய் உன்னழகு வதனம் காட்டி.

(முன் பக்கத்தொடர்ச்சி)

தும் செயல் இது. புதுமணப் பெண்களுக்கு அன்று தாலி
பிரித்துக் கட்டுவர்.

உட்பொருள் கருதாத மக்கள்சிலர் அன்று ‘பழஞ்சுவடிகளை
ஆற்றில் விடுவது’ என்ற மூட நம்பிக்கையில் மூழ்கி இன்றும்
பல அரிய பெரிய நூல்களை அழித்து வருகின்றனர். அதனைத்
தடுத்தல் வேண்டும். பழஞ்சுகால ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தஞ்சை
அரண்மனை சரசுவதி மகாலில் சேர்த்தால் மக்கள் பயன்தடவர்.

‘ஆனி ஆடி, கூனி குடிபோகாதே’ என்பார். ஆராயுங்கால்
‘புகும் வீடு பகக’ என்பது சோதிடம் போலும். புதுப்புனலால்
பூரிக்கும் இம்மாதத்திற்கு ஏதே இப்படியொரு இழிசொல்.

ஆகவே தண்ணீருக்கு நன்றி செலுத்துதலி சு அடிப்படை
யில் அமைந்த சிறப்பினை உடையதே ‘ஆடிப் பெருக்கு’.

திருச்செந்திலாண்டவன் துணை
திருவாசக அநுபூதி உரை*

(சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் இயற்றியது)

திருச்சீற்றம்பலம்
அதிசயப்பத்து

இனி, அதிசயப் பத்தாவன:

பொழிப்புரை:— முற்பதிகக்தில் அருளிய அன்பு நேச முடன் கழிந்ததற் கிரங்கி, நன்றி யறிந்து, நயந்து, அதிசயித்த வன்பால் இரங்கிய சிவானுபவ சிவானுபூதிகம்.

அதிசயத் திருப்பா ஆசிரிய விருத்தமாகத் தீருப்பெருந்துறையில் ஒதியடெனக் காண்க.

426. இனி, திருவடி ஞானம் அடியாரிற் கூட்டிய (தி. - ன.):—

வைப்புமா டென்று மாணிக்கத் தொளியென்று மனத்திடை யருகாதே செப்பு நேர்முலை மடவர வியர்தங்கள் திறத்திடை நெவேண் ஒப்பி வாதன வுவமனி விறந்தன வொன்மலர்த் திருபாதத் தப்ப ஞெண்டுதன் எடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

(இ - ன.). சீர்தியார்களே! கேண்மோ! அடியேன் ஆண்டவனுன நாதனை எனதுயிர் வைப்பான திருவருட் செல்வமென்றும், என்னறிவு எனங்கும் இரத்தினப் பி, காசமென்றும், என்மலை உருகாதபடி, செப்புப் பொழும் தனமுடைய பெண்கள் நலத்தில உருகி இனப்பப்படும் பாவிஷய, ஒப்புவமைக்கு அள விடப்படாத ஒள்ளிய செங்கமலப் பெற்பதென்றப்பின், என்னை அறிவுளனுகத் தன் திருக்கூட்டத்தில் பணிசெய அருளிய அதிசயம் கண்டார்களோ! ஆவ்வண்ணப் பெற்றுக்கொடு சொல்வேன் என அருளியதைக் காண்க.

* இவ்வரிய நாலீப் பதிப்பித்த சென்னை-திருவான்மியூர், மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிகாதையர் அவர்கள் நூல் ரிலையத்தாரின் அனுமதிபெற்று இது வெளியிடப் பெறுகின்றது. இதன் ரிலையத்தார் ரூ. 13/- ஷ. நூல் ரிலையத்தில் கிடைக்கும், 20% கழிவு உண்டு.

HYMNS OF THE TAMIL SAIVITE SAINTS

BY

F. KINGSBURY, B. A. (Madras)

AND

G. E. PHILLIPS, B. A. (Lond.), M. A. (Oxon.)

[மலர் 18, இதழ் 7-ன் தொடர்ச்சி]

IV

MANIKKA VASA HAR

(Sanskrit form MANIKYA VACHAKA)

82. நாடத்தா லுன்னடியார் போனடித்து நானடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விடை
கின்றே
அடக்கச்சீர் மணிக்குன்றே யிடையரு வன்புனக்கென்
நூடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருளௌம் முடை
யானே.

82. Though like Thy saints I seem, 'tis but the acting
of a part.
Yet wondrous swift I run to reach the heaven
where Thou art.
O hill of gold and precious gems, grant in Thy
grace to me
A heart to melt, lord of my life, in ceaseless
love to Thee.

—

(To be continued)

Reproduced with the kind permission of Oxford University
Press, Calcutta.

(N. B. Copies available for sale at the above Press.)

மதிப்புரை

சத்திய தருமச்சாலை நூற்றுண்டு விழா

திருஅருட்பா நூற்றுண்டு விழா மலர்

திருச்சிமாவட்ட திருச்சிராப்பள்ளி சமரச சுத்த சன்மார்க்க
சத்திய சங்கத்தாரின் வெளியீடு

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார், சிதம்பர இராமசிங்க அடிகளாரின் சமரசச் சன்மார்க்க சங்கத்தின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதும், பரப்பு வதும், இதற்கென வழிபாட்டுக் கூட்டங்கள், வாரக் கூட்டங்கள், இங்கட் கூட்டங்கள் முதலினால் நிறுவுவதும், அவ்வழிகளில் பணி செய்யும் வகை யும், முறையும் விளக்கி ‘அந்றூர் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன், பெற்றுன் பெருள் வைப்புழி’, என்ற தெய்வீக அடிப்படையில் ஈடுபட்டு ஒளி வளர் வாடா விளக்கேற்றி வைத்துச்சென்ற இராமசிங்க அடிகளாரின் சத்திய தருமச்சாலை வரலாற்றையும், அதை சிரமணித்து நடத்தி வரும் விபரமும், அடிகளாரின் கருணைப் பெருக்கும், உசீர்க்குலத்து மீதுவைத்த அருளினுலே, இறைவனிடத்துக் கொண்ட ஆராக்காதலால் ஆறு திரு முறைகளாகக்கொண்ட திருஅருட்பாக்கள் மொழிந்து அதன் மூலம் சன்மார்க்க தெய்வானை, சீவகாருண்ய ஒழுக்கங்கள் முதலானவற்றின் தாத் பரியமும் மூலாதரமும் மிக விரிவாகவும், பூர்ணமாகவும், எடுத்தோதப்பற்றிந்துப்பதையும் தொகுத்து, எனிய இனிய தமிழில் இம்மலரில் தரப்பெற்றுள்ளது. கண்கவர் அட்டைப்படத்தில், வடலூர் சத்தியஞான சபையின் அழியபடத்தையும், மற்றும் கருணையே திருவருவாய் வெள்ளை உடையில் திருச்சிறு பூசி சாந்தம் ஒளிரும் இராமசிங்க அடிகளின் திருவருவப் படங்களையும், அடிகள் ஆதியில் உறைவிடமாகக் கொண்டிருந்த சித்திவளாகம் அறையின் படத்தையும் காணலாம். இம்மலர் வெளியீட்டிருக்கும் சங்கத்தாரின் சிறந்தபணி மிகவும் பாராட்டற்குரியது.

[விலை ரூபாய் - ஒன்று.]

தபால் சிலவு:- Ordinary Book-Post 0.55 np.
Registered Book-Post 1.05 np.

கிடைக்குமிடம்:

ந. இரா. ஜாரன்,

சமயபூரம் அஞ்சல்,

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம்.

எந்நாளும் இன்பமே!

திரு. எ. மாணிக்கம் அவர்கள்,
‘முருக நிலையம்’, விகுர்.

அம் பேரவும் கூர்க்கமய ரெனும், மரம் போன்று மக்கட பண்பில்லாமல் வாழுகின்ற மக்களுக்கு, மற்றவரின், எதும் அற்ற ஏழ்மையாளின் மனதிலை வெங்கே புரியப்போகிறது. செல்வச் செழுக்கால் அன்பும், அருளும் என்னவிலையென்றல்லவா கேட்பார்கள். தங்களால் பிறருக்கு நன்மை செய்ய, மனமில்லாவிட்டாலும், தீவிரமயாவது செய்யாமல் இருக்கப் பழகி னால்தானே. அதுதான் இல்லையே. பிறரது உழைப்பின் பயனையே தன்பிழைப்பாகக் கொண்டு, அன்னவரின் குருதியினைக் குடித் துக் கொழுத்துப்போன அழுத்தமனமுடியவர்களாயிற்றே. அத்தகையோரை வசதிமிக்கவர் என நினைப்பதைவிட (வ)சதி மிக்கவர் என்பதே சாலும்.

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது.”

என்ற நமது வையம் போற்றும் தெய்வப்புலவரின் திருவாய் மொழியைச் சுற்றும் உணராத தகைசான்ற குணவான்கள் இவர்களே யாவர். இவாகருக்குச் சொன்னாலும் புரியாது. தன்னாலும் தெரியாது. என்கெய்வது? இவ்வாறு வாழ்பவர்கள் எவ்வாறு பிறருடைய அருமைப் பெருங்கைளை அறிவர். ஒரு போதும் அறியார். அதனதன் அந்மை, அதை உணர்ந்தவரேயறிவர். இதோ,

“கற்றேர் கனமறிவர் கற்றேரே கற்றறியா
மற்றே ரறியார்; வருத்தமுறப் — பெற்றறியா
வந்தி பரிவாய் மகவைப் பெறுந்துயரம்
நொந்தறிகு வாளோ நுவல்.”

என நீதிவெண்பா ஓடி நிற்கிறது. மேலும் பரிவாய் என்றது, அப்பிள்ளையைப் பெறுந்துபதுத்தாடு, அக்கால் அப்பிள்ளை மாட்டு உண்டாகும் ஓர் அண்பை, அந்த அண்பையும் மலடி அறியாள் எனச்சுட்டி நின்றது. (தொடரும்)

திருவொற்றியூரில் கலியநாயனுர் நீணவு திருவிளக்கு தீடி ரூ. 1000/-

பிரளியத்தை மேல்வாசது தாந்தத்தமையை ஸ் ஒற்றியூர் எனப் பெயர் பெற்றதும், யாசுக்கியை இறைவன் தமது திருவருவிற் சேர்த்துக் கொண்டமையால் இறைவன் தருப்பெயர் 'படம்பக்க நாதர்' என்றும், ஏதெல்ல சிங்கருக்கு மாணிக்கங்கள் விற்றமையால் 'மாணிக்கத் தியாகர்' என்றும், அரசன் தருமங்களின கட்டளைகளைக் குறைத்து எழுதச் சொல்லிய ஏட்டில் வரிபிளந்து 'ஒற்றியூர் நீங்கல்' என்று எழுதினாயையை ஸ் 'எழுத்தறியும் பெருமான்' என்றும் வழங்கப் பெறுவதும்,

சுந்தரர் சங்கிலியாரை மணம்புரிந்த தலமாயதும்,

தேவார மூவர் பத்திகம் பாடிய தலமாயதும்,

கலியநாயனுர் திருவிளக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்ததும் ஆன திருவொற்றியூர் என்ற திருத்தலத்தில் சின் முன்றுவது பாராவில் குறிப்பிட்ட வண்ணம் திருவொற்றியூர் ஆதிபுரீஸ்வரர் சன்னதியில் ஒருநாள் முழுவதும் திருவிளக்கிடுவதன் பொருட்டு இத்தருமம் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து அதிபர் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களால் நிறுவப் பெற்றது. இது 'திருவொற்றியூரில் கலியநாயனுர் நினைவுத் திருவிளக்கு நிதி' எனப் பெயர் பெறும்.

2. இதற்குரிய முதற்பொருள் ரூ. 1000/- இது ஆண்டொன்றுக்கு ६½-% வட்டி தரக்கூடிய நிலையான முதலீடாக கும்பகோணம் கூட்டுறவு மத்திய பாங்கில் 30-1-67ல் பிக்சட் டிபாஸிட் இரசிது நெ. 11292. 3 வருடங்களுக்கு ரூ. 500/--ம் கும்பகோணம் ஸ்டேட் பாங்கில் 19-7-67ல் ஆண்டொன்றுக்கு 7% வட்டித்தரக்கூடிய பிக்சட் டிபாஸிட் இரசிது நெ. 076125 5 வருடங்களுக்கு ரூ. 500/--ம் ஆவது ரூ. 1000/- முதலீடு செய் யப்பெற்றுள்ளது. இது நம்மாலும் நமக்குப்பின் உரிமையுள்ள வர்களாலும் பரிபால ஈம் செய்யப்பற்றுவரும்.

3. அ. “விரும்பிநல் விரக்குத் தூபம் விதீயினால் இடவல்லார்க்குக் கரும்பிளிற் கட்டி போல்வார்”

என்றும்

“விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்தெரி ஞானமாகும்” என்றும் திருநெறிய தெய்வத் தமிழ்க்கலூவதற்கேற்பத் திரு வொற்றியூரில் திருவிளக்குத் தொண்டு செய்து மெய்ந்தெறி ஞானம் பெற்றவாரகிய கவியநாயனார், திருவொற்றியூரில் திரு விளக்குத் தொண்டு செய்ததைனை நினைவுகூர்ந்து ஆண்டுதோறும் இம்முதற்பொருளினின்று கிடைக்கும் வட்டித் தொகை திரு வொற்றியூரில் ஸ்ரீ ஆதிபுரிசுவரர் சன்னதியில் நம்மால் குறிப் பிடப்பெறும் ஒருநாளில் அகண்ட திருவிளக்குகள் இடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பெறும்.

ஆ. 17-8-1959ல் நம்மால் நிறுவப்பெற்றுள்ள திருக்கே தாரயாத்திகர வகையாக தருமக்கட்டளையில் 8 ஆவது பாராவில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளவாறு திருவொற்றியூரில் படம்பக்கநாத ராகிய ஆதிபுரிசுவராக்குப் புனுகு சட்டம் சார்த்தும் நாளில் இத்திருவிளக்குத் தருமம் நடத்தப்பெற்று வரும்.

இ. இத்தருமத்தை நடத்துவதற்குரிய நிர்வாகச் செலவுகள் போக எஞ்சியுள்ள தொகையே இத்தருமத்தை நடத்தப் பயன்படுத்தப்பெறும்.

4. வட்டி வரவுக்கு ஏற்பவும் கால விலைக்கு ஏற்பவும் நம்மால் தயாரிக்கப்பெறும் திட்ட ஐப்தாவின்படி இத்திருவிளக்குத் தருமம் நடத்தப்பெற்று வரும்.

5. இத்தருமம் வேறு எம்முறையிலும் மாற்றியமைக்கப் பெறமாட்டாது. இம்முதற் பொருள் நம்பேரிலும் நமக்குப்பின் உரிமையுள்ளவர்கள் பேரிலும் இருந்து வரும். இம் முதற் பொருள் திரும்பியளிக்கப்பெறின் அதுக வட்டி வரக்கூடிய அரசியல் கடன்தாள்களிலோ அல்லது நிலையான முதலீடுகளிலோ முதலீடு செய்யப்பெற்றுவரும்.

Tirupanandal   } (Sd.) Kasivasi Arulnandi Tambiran.
Dated 24-7-1967